Opłata pocztowa uiszczona ryczałtem.

Nr. 34. Warszawa, dnia 11 grudnia 1931 r. Rok XIII.

DZIENNIK URZĘDOWY
MINISTERSTWA SKARBU.

Cena numeru pojedyńczego 75 gr, z przesyłką zwyczajną 95 gr, poleconą 1 zł 60 gr. Prenumerata kwartalna 6 zł. Cena ogłoszeń za tekstem od wiersza 1 m/m szpalty redakcyjnej 40 gr, tabelaryczne i cyfrowe 80 gr. Materjał redakcyjny oraz ogłoszenia, które na mocy przepisów obowiązujących podlegają opublikowaniu w „Dzienniku Urzędowym Ministerstwa Skarbu", należy kierować do Administracji, Rymarska 3, Tel. redakcji Min. Sk. 512-61, tel. Administracji Min. Sk. 512-29.

Za terminowy druk ogłoszeń Administracja nie odpowiada. Konto czekowe w P. K. O. Nr. 30305.

Przepisy ogólne.

475.

OBWIESZCZENIE
MINISTRA SPRAW WEWNĘTRZNYCH
z dnia 17 listopada 1931 r.
w sprawie zmiany nazwy gminy Wolbrom w powiecie olkuskim, województwie kieleckiem.

Niniejszem zmieniam nazwę gminy Wolbrom w powiecie olkuskim, województwie kieleckiem, na „Dłużec".

Minister Spraw Wewnętrznych:
(—) *Bronisław Pieracki.*

(Monitor Polski z dn. 24.XI. 1931 r. Nr. 271, poz. 365).

476.

OBWIESZCZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 25 listopada 1931 roku

o wartości jednego grama czystego złota.

Na podstawie art. 16 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 5 listopada 1927 r. (Dz. U. R. P. Nr. 97, poz. 855) oraz rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 28 listopada 1927 r. w sprawie ustalenia trybu ogłaszania wartości złota (Dz. U. R. P. Nr. 109, poz. 932)—ustalam na miesiąc grudzień 1931 r. wartość jednego grama czystego złota na pięć złotych 92,44 grosza.

Minister Skarbu:
(—) *Jan Piłsudski.*

(Monitor Polski z dn. 30.XI. 1931 r. Nr. 276, poz. 369).

Podatki bezpośrednie.

477.

USTAWA

z dnia 7 listopada 1931 r.

o zmianie niektórych postanowień ustawy o państwowym podatku dochodowym.

(Patrz Dz. U. R. P. z dnia 25.XI. 1931 r. Nr. 101, poz. 771).

478.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 16 listopada 1931 r.

wydane w porozumieniu z Ministrami: Pracy i Opieki Społecznej, Spraw Wewnętrznych, Rolnictwa oraz Przemysłu i Handlu w sprawie wykonania ustawy o uiszczaniu niektórych zaległych podatków w naturze na cele bezpośredniej pomocy bezrobotnym.

(Patrz Dz. U. R. P. z dnia 3.XII. 1931 r. Nr. 104, poz. 806).

479.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 3 listopada 1931 r.

L. D. V. 7588/4

w sprawie opodatkowania wydawnictw dzienników oraz pism perjodycznych.

Do wszystkich Izb Skarbowych oraz Śląskiego Urzędu Wojewódzkiego (Wydział Skarbowy) w Katowicach.

W związku z memorjałami Polskiego Związku Wydawców Dzienników i Czasopism z dnia 20 czerwca 1931 r. i z dnia 25 września 1931 r. w sprawie podatku przemysłowego dla wydawnictw dzienników oraz pism perjodycznych — Ministerstwo Skarbu wyjaśnia, że przy opodatkowaniu tego rodzaju przedsiębiorstw należy w dalszym ciągu kierować się wskazówkami okólników z dnia 20 grudnia 1924 r. L. DPO. 8161/III i z dnia 15 lipca 1927 r. DPO. 1140/III *); w szczególności zaś w drukarniach, wykonywujących oprócz druku własnych pism perjodycznych, również i inne druki na zamówienia osób trzecich, opodatkowywać jedynie obroty osiągnięte z wykonania druków dla zamawiających.

Zarazem podkreśla się, że należące do wydawnictwa drukarnie winny nabywać świadectwa przemysłowe stosownie do ilości zatrudnionych pracowników.

(—) *Wł. Zawadzki.*
Podsekretarz Stanu.

— — — — — — — — — — — — —

MINISTERSTWO SKARBU
L. D. V. 7588/4/31.

Warszawa, dnia 3 listopada 1931 r.

Wszystkim Izbom Skarbowym oraz Śląskiemu Urzędowi Wojewódzkiemu (Wydział Skarbowy) w Katowicach

przesyła się do wiadomości i stosowania.

Dyrektor Departamentu.
(—) *W. Koszko.*

480.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 10 listopada 1931 r.

L. D. V. 2762/4

w sprawie ulg przy nabywaniu świadectw przemysłowych na rok 1932.

Do wszystkich Izb Skarbowych oraz Śląskiego Urzędu Wojewódzkiego (Wydział Skarbowy) w Katowicach.

I. W celu uproszczenia i ujednostajnienia postępowania przy wydawaniu zezwoleń na na-

*) Patrz załączniki 1 i 2 do poz. 388 Dzien. Urzęd. Min. Skarbu Nr. 27 z r. 1931.

bywanie ulgowych świadectw przemysłowych na rok 1932 — Ministerstwo Skarbu na podstawie art. 94 ustawy o państwowym podatku przemysłowym z dnia 15 lipca 1925 r. (Dz. U. R. P. Nr. 79, poz. 550) upoważnia Izby Skarbowe (Śląski Urząd Wojewódzki)

do załatwiania we własnym zakresie działania podań płatników w przedmiocie:

1) zezwalania na prowadzenie przedsiębiorstw, wymienionych w części II lit. A załącznika do art. 23 ustawy w rozdziale 1-kategorji II p. 1, 2 i 3 oraz kategorji III na podstawie świadectwa przemysłowego dla przedsiębiorstw handlowych kategorji III zamiast II oraz IV zamiast III pod następującemi warunkami:

a) złożenia podania o ulgę najpóźniej w terminie zakreślonym w art 30 ustawy o państwowym podatku przemysłowym na nabywanie świadectw przemysłowych, t. j. do dnia 31 grudnia 1931 r.;

b) stwierdzonego przez władze skarbowe zagrożenia — w wypadku nabycia właściwego świadectwa przemysłowego — **egzystencji gospodarczej przedsiębiorstwa,** które to stwierdzenie winno znajdować wyraz w aktach sprawy;

c) o ile wysokość obrotów za rok 1930 (w stosunku całorocznym) nie przekracza następujących kwot:

przy uldze z kat. II do III — 30.000 zł,
przy uldze z kat. III do IV — 10.000 zł.

2) zezwalania na prowadzenie przedsiębiorstw gastronomicznych, wymienionych w części drugiej lit. A rozdz. VII kat. druga punkt 2) załącznika do art. 23 ustawy o państwowym podatku przemysłowym — na podstawie świadectwa przemysłowego kat. III przedsiębiorstw handlowych, zamiast II, pod warunkami wymienionemi w części I punkt 1 lit. a) i b) niniejszego okólnika, o ile określony za rok 1930 obrót (w stosunku całorocznym) łącznie z otrzymaną prowizją (art. 5 p. 6 i art. 5 p. 5 ustawy) nie przekracza kwoty 15.000 zł w stosunku do wszystkich klas miejscowości.

Ministerstwo Skarbu zwraca przytem uwagę, że zakłady gastronomiczne z wyszynkiem trunków nie mogą być w żadnym wypadku prowadzone na podstawie świadectwa przemysłowego kat. IV przedsiębiorstw handlowych;

3) zwalniania od obowiązku nabycia świadectwa przemysłowego kat. IV przedsiębiorstw handlowych wyjątkowo ubogich płatników pod warunkami wyszczególnionemi w części I p. 1 lit. a) i b) niniejszego okólnika, o ile obrót za rok 1930 (w stosunku całorocznym) nie przekracza sumy 2.000 zł;

4) zezwalania księgarniom wraz z uboczną sprzedażą materjałów piśmiennych na prowadzenie przedsiębiorstwa na podstawie jednego świadectwa przemysłowego III kat. handlowej, o ile przedsiębiorstwa te łącznie w księgarni i przy sprzedaży materjałów piśmiennych zatrudniają, oprócz właściciela lub zastępującego go dorosłego członka rodziny, najwyżej jednego dorosłego najemnego subjekta i o ile łączny obrót z księgarni i ze sprzedaży materjałów piśmiennych nie przekraczał w 1930 r. (w stosunku rocznym) kwoty zł 30.000.

II. Równocześnie zezwala się bez składania podań:

1) na nabywanie świadectw przemysłowych na rok 1932 właścicielom dorożek samochodowych:

a) IV kat. handlowej dla przedsiębiorstw posiadających tylko jedną, najwyżej sześcioosobową (łącznie z miejscem szofera), dorożkę samochodową;

b) III kat. handl. dla przedsiębiorstw posiadających nie więcej niż 3 dorożki samochodowe (najwyżej sześcioosobowe, łącznie z miejscem szofera), względnie 1 autobus dwudziestoosobowy (nie licząc miejsca dla szofera).

Okoliczność, że omawiana gałęź zarobkowania wykonywana jest nietylko przez przedsiębiorców osobiście, lecz również przy udziale sił najemnych, nie stanowi przeszkody do udzielenia ulg. Dla pozostałych przedsiębiorstw zachowują moc obowiązującą przepisy § 97 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 8 sierpnia 1925 r. (Dz. U. R. P. Nr. 82, poz. 560).

Ministerstwo przypomina, że przedsiębiorstwa komunikacji samochodowej (autobusowej), utrzymywanej pomiędzy dwiema miejscowościami, zaliczonemi do różnych klas w taryfie, winny zgodnie z postanowieniami art. 25 powołanej ustawy oraz § 37 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 8 sierpnia 1925 r. nabywać świadectwa przemysłowe w okręgu tej władzy podatkowej, w której obrębie przedsiębiorca stale zamieszkuje, jednak według najwyższej klasy miejscowości, między któremi samochody kursują;

2) na nabywanie świadectw przemysłowych III kategorji przedsiębiorstw handlowych dla zakładów gastronomicznych (restauracyj, cukierni, kawiarni, mleczarni oraz piwiarni), o ile w tych przedsiębiorstwach sprzedaje się wyłącznie następujące trunki pochodzenia krajowego: piwo, zawierające do 2½% alkoholu, miód oraz wina owocowe, a ilość zatrudnionych pracowników nie przekracza 10 osób, licząc w tem właściciela i członków jego rodziny, w tych zakładach pracujących;

3) na prowadzenie bez oddzielnego świadectwa przemysłowego ubocznej sprzedaży wyrobów tytoniowych w księgarniach oraz w przedsiębiorstwach handlu towarowego, jak również sprzedaży domowej tychże wyrobów w restauracjach, o ile sprzedaż ta odbywa się w jednym i tym samym lokalu.

III. Nadto przedłuża się na rok 1932 ważność okólników:

1) z dnia 12 grudnia 1927 r. L. D. V. 11388/4 [1]), zezwalającego spółdzielczym instytucjom drobnego kredytu na prowadzenie komisowej sprzedaży nawozów sztucznych na rachunek Państwowego Banku Rolnego bez obowiązku nabywania oddzielnego świadectwa przemysłowego;

2) z dnia 13 stycznia 1928 r. L. D. V. 88/4/28 (Dz. Urzęd. Min. Sk. Nr. 4, poz. 43) w sprawie

[1]) Patrz załącznik 1.

ulg dla właścicieli bibljotek i czytelni (wypożyczalni książek);

3) z dnia 31 grudnia 1930 r. L. D. V. 12372/4 [2]) i z dnia 5 marca 1931 r. L. D. V. 2293/4 [3]) w sprawie ulgowych świadectw przemysłowych przy sprzedaży wyrobów Państwowego Monopolu Tytoniowego;

4) z dnia 13 stycznia 1928 r. L. D. V. 12507/4/27 (Dz. Urzęd. Min. Sk. Nr. 4, poz. 44) w sprawie prowadzenia agentur bankowych, o działalności określonej w okólniku z dnia 2 marca 1925 r. L. DPO. 1992/III [4]) na podstawie świadectw przemysłowych II kat. przedsiębiorstw handlowych.

IV. Równocześnie Ministerstwo Skarbu zwraca uwagę, iż ulgi przewidziane niniejszym okólnikiem mogą mieć również zastosowanie i do przedsiębiorstw powstałych w latach 1931 i 1932, przyczem, o ile chodzi o powstałe w roku 1931, to udzielenie powyższych ulg może mieć miejsce przy zachowaniu warunków przewidzianych w części I okólnika z tem, że obliczony prowizorycznie przez władze skarbowe obrót za r. 1931 nie przekroczy kwot wyżej podanych; natomiast o ile chodzi o przedsiębiorstwa powstające w roku 1932, warunkiem udzielenia ulgi — poza ogólnemi warunkami — winno być złożenie podania przed uruchomieniem przedsiębiorstwa (§ 69 Instrukcji z dnia 15.V. 1929 r., Dodatek do Dziennik Urzędowego Min. Skarbu Nr. 18 z dnia 2 lipca 1929 r.), przyczem wysokość prowizorycznie obliczonych obrotów nie może w stosunku rocznym przekraczać kwot wyżej podanych, nadto, zaś decyzja winna być wydana dopiero po upływie 3-ch miesięcy po uruchomieniu przedsiębiorstwa.

Ministerstwo Skarbu poleca, by składane przez płatników prośby o ulgi z niniejszego okólnika były bezwarunkowo przesłane Izbom Skarbowym (Śląskiemu Urzędowi Wojewódzkiemu) wraz z opinją najpóźniej w terminie zakreślonym w § 70 Instrukcji z dnia 15 maja 1929 r. — Izby Skarbowe (Śląski Urząd Wojewódzki) winny je rozpatrzeć i wydać decyzję najpóźniej do dnia 1 marca 1932 r., natomiast o ile chodzi o przedsiębiorstwa powstające w roku 1932 — w terminie 30 dni od daty przedstawienia sprawy przez urząd skarbowy. Wyjątkowe niedotrzymanie powyższego terminu przez Izby Skarbowe (Śląski Urząd Wojewódzki) winno znaleźć w każdym poszczególnym wypadku należyte usprawiedliwienie w aktach sprawy.

Wydane na mocy niniejszego okólnika decyzje Izb Skarbowych (Śląskiego Urzędu Wojewódzkiego) winny być zaopatrzone w klauzulę, iż przeciw tego rodzaju decyzjom, wydanym na podstawie art. 94 ustawy o państwowym podatku przemysłowym, nie przysługuje żaden środek prawny.

W końcu Ministerstwo zaznacza, że przy udzielaniu ulg w granicach upoważnienia z niniejszego okólnika Izby Skarbowe (Śląski Urząd Wojewódzki) winny poddawać wnioski urzędów skarbowych krytycznej ocenie i czuwać nad równomiernością przyznawanych ulg w odniesieniu do poszczególnych okręgów podatkowych, na co będzie zwrócona szczególna uwaga przez organa ministerjalne przy okazji dokonywanych lustracyj.

Wszystkie niezałatwione podania o przyznanie ulgowych świadectw przemysłowych za lata poprzedzające rok 1932, podlegające w myśl niniejszego okólnika kompetencji Izb Skarbowych (Śląskiego Urzędu Wojewódzkiego), załatwią Izby Skarbowe (Śląski Urząd Wojewódzki) we własnym zakresie działania w sposób wyżej określony w terminie do dnia 31 grudnia 1931 r.

We wszystkich wypadkach, przekraczających granice przyznanych uprawnień, winny Izby Skarbowe (Śląski Urząd Wojewódzki) przedstawiać sprawy wraz z odpowiednim wnioskiem do decyzji Ministerstwa Skarbu, najdalej w ciągu 6-iu tygodni od daty wniesienia odnośnego podania.

(—) *Wł. Zawadzki.*
Podsekretarz Stanu.

Załącznik 1 do poz. 480.

MINISTERSTWO SKARBU
L. D. V. 11388/4.

Warszawa dnia 12 grudnia 1927 r.

W sprawie zwolnienia spółdzielni kredytowych od nabywania świadectw przemysłowych z tytułu komisowej sprzedaży nawozów sztucznych na rachunek Państwowego Banku Rolnego.

OKÓLNIK Nr. 236.

Do
wszystkich Izb Skarbowych i Wydziału Skarbowego Śląskiego Urzędu Wojewódzkiego w Katowicach.

Na skutek memorjału Związku Spółdzielni Polskich w sprawie powyższej zarządza się na zasadzie art. 94 ustawy o państwowym podatku przemysłowym (Dz. U. R. P. Nr. 79, poz. 550), co następuje:

Zezwala się spółdzielczym instytucjom drobnego kredytu prowadzić w roku podatkowym 1928, bez nabywania oddzielnych świadectw przemysłowych komisową sprzedaż nawozów sztucznych na rachunek Państwowego Banku Rolnego.

Jednocześnie zezwala się tym spółdzielniom z tytułu omawianych tranzakcji opłacać podatek przemysłowy od obrotu w wysokości 5% od obrotu, ustalonego w myśl postanowień punktu 5 art. 5 ustawy pod warunkiem przedstawienia zaświadczeń Państwowego Banku Rolnego o wysokości wypłaconego względnie należnego wynagrodzenia komisowego.

O tem należy zawiadomić podległe urzędy skarbowe.

(—) **W. Koszko,**
Dyrektor Departamentu.

Załącznik 2 do poz. 480.

MINISTERSTWO SKARBU
L. D. V. 12372/4.

Warszawa, dnia 31 grudnia 1930 r.

Do
wszystkich Izb Skarbowych oraz Śląskiego Urzędu Wojewódzkiego (Wydział Skarbowy) w Katowicach.

W uzupełnieniu okólnika Nr. 296 z dn. 28 października 1930 r. Nr. D. V. 11193/4/30, mocą którego sprzedaż wyrobów tytoniowych, prowadzona **ubocznie** w księgarniach oraz przedsiębiorstwach handlu towarowego, jak również sprzedaż domowa tychże wyrobów w restauracjach, może być dokonywana w **1931** roku bez oddzielnego świadectwa przemysłowego, o ile **odbywa się w jednym i tym samym lokalu,** — **Ministerstwo Skarbu** na podstawie art. 94 ustawy

[2]) Patrz załącznik 2.
[3]) Patrz załącznik 3.
[4]) Patrz załącznik 4.

o państwowym podatku przemysłowym z dn. 15 lipca 1925 r. (Dz. Ust. R. P. Nr. 79, poz. 550), zezwala:

1) na prowadzenie w 1931 roku bez składania podań filji hurtowni tytoniowych, t. j. przedsiębiorstw będących ekspozyturami hurtowni, ściśle z niemi związanych i prowadzonych na koszt koncesjonarjuszów hurtowni we własnej ich administracji, na podstawie świadectw przemysłowych kat. III przedsiębiorstw handlowych;

2) na prowadzenie w 1931 roku bez składania podań sklepów z wyłączną sprzedażą wyrobów tytoniowych, posiadających upoważnienie do odsprzedaży wyrobów tytoniowych innym przedsiębiorstwom, nie mających jednak charakteru hurtowni, na podstawie świadectw przemysłowych kat. III przedsiębiorstw handlowych;

3) na prowadzenie w 1931 roku bez składania podań przedsiębiorstw prowadzących tylko sprzedaż wyrobów tytoniowych we **wsiach** z pomieszczeń mających wygląd i charakter pokoju na podstawie świadectw przemysłowych kat. IV przedsiębiorstw handlowych.

Równocześnie Ministerstwo Skarbu poleca wykorzystać w całej rozciągłości uprawnienia, wynikające z art. 3 ust. ostatni powołanej ustawy o podatku przemysłowym przy dokonywaniu wymiaru podatku przemysłowego (od obrotu) za rok 1930 dla przedsiębiorstw sprzedaży wyrobów tytoniowych we wsiach.

O powyższem należy niezwłocznie zawiadomić podległe władze podatkowe I instancji.

(—) **Grodyński**,
Podsekretarz Stanu.

Załącznik 3 do poz. 480.

MINISTERSTWO SKARBU
L. D. V. 2293/4/31.

Warszawa, dnia 5 marca 1931 r.

Izbie Skarbowej
w Lublinie.

zwraca się załączniki sprawozdania z dnia 21 lutego 1931 r. L. W. V. 5100/2/31 z następującemi wyjaśnieniami:

W ustępie trzecim okólnika z dnia 31 grudnia 1930 r. L. D. V. 12372/4 zezwoliło Ministerstwo Skarbu, między innemi, na prowadzenie w r. 1931 (bez składania podań) przedsiębiorstw sprzedaży wyrobów tytoniowych **we wsiach** z pomieszczeń mających wygląd i charakter pokoju na podstawie świadectw przemysłowych IV ktg. handlowej.

Powyższy ustęp należy rozumieć w ten sposób, że Ministerstwo Skarbu, przyznając powyższą ulgę dla wzmiankowanych wyżej przedsiębiorstw, miało na uwadze stosunkowo niewielkie ich rozmiary i przez użycie słowa „tylko" zaznaczyło rodzaj handlu.

Nie stoi zatem na przeszkodzie do udzielenia powyższej ulgi — fakt prowadzenia sprzedaży przez wspomniane przedsiębiorstwa poza wyrobami tytoniowemi również i innych artykułów niezbędnych do palenia, jak bibułka, gilzy, zapałki i t. p., pod tym jednak warunkiem, że sklepy ze sprzedażą tych artykułów nie będą faktycznie przedsiębiorstwami handlu specjalnego prowadzonego głównie wymienionemi wyżej artykułami, niezbędnemi do palenia.

(—) **P. Michalski**,
Zastępca Dyrektora Departamentu.

— — — — — — — — — — —

MINISTERSTWO SKARBU
L. D. V. 2293/4.

Warszawa, dnia 5 marca 1931 r.

OKÓLNIK Nr. 299.

Do
wszystkich Izb Skarbowych i Śląskiego Urzędu Wojewódzkiego (Wydział Skarbowy) w Katowicach.

Odpis powyższego zarządzenia przesyła się do wiadomości i stosowania.

(—) **P. Michalski**,
Zastępca Dyrektora Departamentu.

Załącznik 4 do poz. 480.

MINISTERSTWO SKARBU
L. DPO. 1992/III.

Warszawa, dnia 2 marca 1925 r.

Świadectwa przemysłowe dla agentur instytucyj kredytu krótkoterminowego na rok 1925.

OKÓLNIK Nr. 106.

Do
wszystkich Izb Skarbowych i Wydziału Skarbowego Województwa Śląskiego
w Katowicach.

Ustawa z dnia 14 maja 1923 r. (Dz. U. R. P. Nr. 58, poz. 412) zalicza instytucje kredytu krótkoterminowego (banki) i ich oddziały do kategorji I przedsiębiorstw handlowych, o ile kapitał zakładowy tych instytucyj wynosi ponad 13.659 fr. zł. (część II załącznika do art. 23 ustawy, ustęp III, kategorja pierwsza, liczba 1, oraz ustęp 10 § 5 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 18 grudnia 1923 r. (Dz. U. R. P. Nr. 134, poz. 1112).

Niektóre instytucje kredytu krótkoterminowego posiadają oprócz oddziałów, prowadzących samodzielnie wszelkie operacje, wchodzące w zakres działalności instytucyj bankowych, również t. z. agentury.

Agentury te nie stanowią samodzielnej jednostki administracyjnej, nie prowadzą operacyj kredytowych, a będąc w zupełnej zależności od swoich oddziałów macierzystych spełniają jedynie funkcje pomocnicze, ograniczając swoją działalność do inkasowania weksli, przyjmowania wpłat, wypłacania z polecenia oddziałów pewnych kwot pieniężnych, zbierania informacyj itp. czynności.

Własnych ksiąg buchalteryjnych agentury nie prowadzą, lecz wszystkie dokonane przez nie obroty przeprowadzane są przez księgi oddziałów macierzystych.

Z uwagi na to, że cena świadectwa przemysłowego I kategorji przedsiębiorstw handlowych w stosunku do wyżej określonego zakresu działalności agentur stanowi zbyt wysokie obciążenie podatkowe, zezwala się na prowadzenie w roku 1925 agentur, odpowiadających wyżej wymienionym warunkom, na podstawie świadectw przemysłowych II kategoryj przedsiębiorstw handlowych.

Zaznacza się, że w stosunku do tych agentur, dla których zostały nabyte na rok 1925 świadectwa przemysłowe I kategorji przedsiębiorstw handlowych, postanowienia niniejszego okólnika nie mają zastosowania.

O powyższem zarządzeniu należy zawiadomić podległe urzędy (inspektoraty) skarbowe.

Minister Skarbu:
(—) **Wł. Grabski**.

Opłaty stemplowe.

481.

WYKŁADNIA USTAWY

o opłatach stemplowych, ustalona przez Ministerstwo Skarbu.

Skróty: u. o. s. — ustawa o opłatach stemplowych z dn. 1 lipca 1926 r. (DURP. Nr. 98, poz. 570).

r. w. s. — rozporządzenie wykonawcze z dnia 20 listopada 1926 r. (DURP. Nr. 123, poz. 713).

326. *(art. 52).* Aktem notarjalnym, stwierdzającym umowę między osobami A i B, osoba A oświadczyła, że swoją nieruchomość „oddaje w dzierżawę" osobie B. W myśl dalszych postanowień kontraktu stosunek „dzierżawy" ma trwać przez 30 lat, lecz przedłuża się na ten sam czas, jeżeli nie nastąpi wypowiedzenie na rok przed upływem pierwszego okresu 30-letniego. Czynsz

dzierżawny ustanowiono za cały czas „dzierżawy" w kwocie 9162 zł, z czego kwotę 7000 zł zobowiązała się osoba B uiścić gotówką, resztę przez przejęcie długów hipotecznych. Z kwoty, płatnej gotówką, osoba B uiściła 5500 zł przy podpisaniu kontraktu, resztę zaś zobowiązała się zapłacić w ciągu roku od podpisania kontraktu. Wreszcie strony postanowiły, że „w razie zniesienia stosunku dzierżawnego przed upływem czasu dzierżawy z jakiegokolwiek powodu, osoba A zobowiązana jest do zwrotu otrzymanej kwoty dzierżawy".

Najwyższy Trybunał Administracyjny wyrokiem z dnia 23 września 1931 r. L. Rej. 6021/29, opierając się na art. 6 u. o. s., orzekł, że powyższa umowa stwierdza uzgodnioną wolę stron, skierowaną na zawarcie umowy o nabycie nieruchomości (art. 52 p. 1 u. o. s.). Najwyższy Trybunał Administracyjny doszedł do powyższego wniosku na tej podstawie, że w kontrakcie ustalono jednolitą kwotę czynszu dzierżawnego bez względu na to, czy stosunek „dzierżawy" będzie trwał przez lat 30 czy przez lat 60 oraz, że zobowiązanie się osoby A do zwrotu czynszu dzierżawnego w razie rozwiązania stosunku przed upływem ustalonego terminu jest sprzeczne z istotą dzierżawy, przy której czynsz dzierżawny jest świadczeniem bezzwrotnem. (L. D. V. 2371/6/31.

327. *(art. 93).* Dokumenty przewozowe, tyczące się przewozu próżnego wagonu prywatnego właściciela, przewidziane w punkcie „f" lub w punkcie „g" §-u 91 części I B taryfy towarowej kolei żelaznych dla linij normalnotorowych, ogłoszonej w Dzienniku Taryf i Zarządzeń Kolejowych z r. 1930 Nr. 28 poz. 271, a mianowicie: list przewozowy, sporządzony przez właściciela wagonu, oznaczonego znakiem „P" względnie w jego zastępstwie przez kolej oraz: pisemne zlecenie właściciela wagonu, oznaczonego znakiem „W" względnie sporządzona w jego zastępstwie przez kolej ceduła przewozowa — podlegają opłacie stemplowej w wysokości 1 zł, przewidzianej w punkcie „a" art. 93 u. o. s.

Wymienione dokumenty nie podlegają opłacie stemplowej, jeżeli przewóz odbywa się bezpłatnie; jak bowiem wynika z art. 90 u. o. s. pismo, tyczące się umowy o świadczenie usług, podlega opłacie stemplowej tylko wówczas, gdy kontrahent, zobowiązujący się do usług jest na mocy umowy uprawniony do wynagrodzenia (N. D. V. 1740/6/31).

328. *(art. 140, 145 i 154).* Wykładnię Nr. 112, ogłoszoną w Nr. 36 Dziennika Urzędowego Min. Skarbu z 1927 r., uzupełnia się przez dodanie nr. porządkowego 36a w brzmieniu następującem:

Nr. porz.	Art. rozp. Prezydenta o prawie przem.	Przedmiot	Stawka opłaty stemplowej	Art. ustawy o opł. stempl.
36a	146	a) Podanie o zwolnienie od obowiązku wykazania uzdolnienia zawodowego,	3 zł *)	145
		b) decyzja władzy przemysłowej wojewódzkiej zwalniającej od powyższego obowiązku	3 zł	154

*) Nadto od każdego załącznika do podania należy się po 50 gr. (art. 145 u. o. s.).

Przepisy celne.

482.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 31 października 1931 r.

Nr. D. IV. 1453/3/31

w sprawie częściowej zmiany okólnika Nr. D. IV. 1193/3/28 z dnia 4 października 1928 r., dotyczącego wywozu zwierząt zagranicę.

Do wszystkich Dyrekcyj Ceł, Urzędów celnych oraz Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

Wobec nałożenia na właścicieli koni obowiązku każdorazowego meldowania faktu kupna, sprzedaży lub wywozu koni zagranicę oraz w związku z wydaniem dalszych seryj dowodów tożsamości koni, wprowadza się w okólniku z dnia 4.X. 1928 r. Nr. D. IV. 1193/3/28 (Dz. Urzęd. Min. Sk. Nr. 30, poz. 350) następujące zmiany:

1) Ustęp d, punktu 2, części II, skreśla się.

2) Punkt 5, części II otrzymuje następujące brzmienie:

Dowody tożsamości koni zostały wydrukowane w formie małych książeczek. Pierwsza serja tych książeczek zawiera stronice 1—18 na papierze białym, a stronice 19 — 24 na papierze koloru żółtego. Książeczki następnych seryj zawierają 32 stronice, wszystkie na papierze koloru białego. Z tych względów adnotacje dokonywane przez urzędy celne przypadną w książeczkach nowych seryj na innych stronicach, niż to było oznaczone dla książeczek serji pierwszej.

I tak:

adnotacje według punktu 2 ust. a, cz. II, przypadną zamiast na str. 18 — na str. 26;

według punktu 2, ust. b, zamiast str. 19—24, str. 27—32;

według punktu 3 — zamiast na str. 18, na str. 26.

Kierownik Departamentu.
(—) *W. Fabierkiewicz.*

(Monitor Polski z dnia 20.XI. 1931 r. Nr. 268, poz. 364).

483.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRÓW: SKARBU, PRZEMYSŁU I HANDLU ORAZ ROLNICTWA

z dnia 9 listopada 1931 r.

w sprawie ceł wywozowych.

(Patrz Dz. U. R. P. z dnia 25.XI. 1931 r. Nr. 101, poz. 776).

484.

OBWIESZCZENIE MINISTRÓW: SKARBU, PRZEMYSŁU I HANDLU ORAZ ROLNICTWA

z dnia 30 września 1931 r.

o sprostowaniu błędów w rozporządzeniu z dnia 31 sierpnia 1931 r. w sprawie częściowej zmiany taryfy celnej.

(Patrz Dz. U. R. P. z dn. 25.XI. 1931 r. Nr. 101, poz. 782).

485.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 17 listopada 1931 r.

w sprawie utworzenia w Turmoncie punktu przejściowego.

Na podstawie § 2 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 14 marca 1930 r. o postępowaniu celnem (Dz. U. R. P. Nr. 33, poz. 276) zarządzam, co następuje:

§ 1.

W okręgu administracyjnym Dyrekcji Ceł w Warszawie tworzy się przy drodze ubocznej Turmont — Zemgale punkt przejściowy w Turmoncie.

W związku z tem powyższa droga uboczna staje się przejściem granicznem.

§ 2.

Do zakresu czynności punktu przejściowego należy odprawa mieszkańców pogranicza i ich środków lokomocji.

Przewóz towarów przez punkt przejściowy jest wzbroniony.

§ 3.

Odprawę osobową uskutecznia punkt przejściowy w czasie od dnia 1 kwietnia do dnia 30 września, każdego roku, od godz. 6 do 20-ej, zaś od dnia 1 października do 31 marca, każdego roku, od godz. 7 do 17, na zasadach obowiązujących urzędy celne, ustanowione przy drogach kołowych.

§ 4.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu:
(—) *Jan Piłsudski.*

(Monitor Polski z dn. 1.XII. 1931 r. Nr. 277, poz. 371).

486.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 28 listopada 1931 r. L. D. IV. 1406/3/31

w sprawie towarów, dopuszczonych do tranzytowego przewozu przez polski obszar celny, bez osobnych pozwoleń, z Niemiec do Z. S. R. R.

Do

wszystkich Dyrekcyj Ceł oraz kolejowych urzędów celnych.

Zgodnie z punktem 1, ust. 2, okólnika z dn. 31 lipca 1930 roku L. D. IV. 1215/3/30, ogłoszonego w Nr. 190 Monitora Polskiego z dn. 19 sierpnia 1930 roku pod poz. 277 (Dz. Urzęd. Min. Sk. Nr. 25, poz. 447), towary niemieckiego pochodzenia, wyszczególnione w załączonej do tego okólnika liście, mogą być przewożone tranzytem przez polski obszar celny z Niemiec do Z. S. R. R. bez pozwoleń Ministerstwa Przemysłu i Handlu.

Obecnie pierwotna lista zostaje rozszerzona i otrzymuje brzmienie następujące:

Lista towarów dopuszczonych do przewozu przez Polskę, bez osobnych pozwoleń, z Niemiec do Z. S. R. R.

Aluminjum (metal — nie w wyrobach).

Aluminjowe wyroby, w tem naczynia i rury[1]).

Aparaty precezyjne i instrumenty, objęte punktami 1 — 5, 9, 10, 13, 14, 19, 21 i 25 pozycji 169 taryfy celnej.

Armatura elektryczna.

Bawełniane odpadki gremplowane.

Blachy żelazne, lakierowane, pokryte cyną lub ołowiem.

Blachy żelazne niczem niepokryte także z otworami do nitów, jednak bez opakowania.

Bronzowniczy proszek.

Cebula.

Cegły, kształtki i płyty dynasowe (poz. 72, pkt. 6 tar. celn.).

Cegły szamotowe.
Chemikalja dla walki ze szkodnikami rolnemi [1]).
Chinina.
Chmiel.
Cyna w gąskach, sztabach i prętach.
Cynk w płytach i gąskach również rafinowany.
Cynkowe wyroby.
Dachówki wszelkiego rodzaju.
Drewno budowlane (belki, bale, deski, łaty i t. p.).
Drewno nieobrobione wszelkie i wszelkie odpadki tegoż.
Drut żelazny (z wyjątkiem kolczastego):

a) pokryty cynkiem lub lakierowany, żelazo w prętach do 13 mm. grubości, drut płaski,
b) drut cynowany,
c) drut pokryty miedzią.

Farby anilinowe.
Farby mineralne suche, farby przyrządzone, a w tem drukarskie, z wyjątkiem bieli wszelkiej, minji ołowianej, minji tytanowej, farb miedzianych i miedziano-arszenikowych.
Farmaceutyczne preparaty, z wyjątkiem preparatów, zawierających środki odurzające, objęte Międzynarodową Konwencją Genewską z dn. 19.II. 1925 r. (Dz. U. R. P. Nr. 108 z 1927 r., poz. 920).
Forniery.
Grafit w kawałkach i proszku.
Groch świeży i suszony.
Grzyby suszone.
Izolatory szklane, porcelanowe i kamionkowe, elektrotechniczne.
Jaja.
Jod metaliczny.
Kamień asfaltowy, także rozdrobniony.
Kamienie do ostrzenia.
Kaolin.
Kauczuk.
Kawior.
Klepki.
Konopie międlone.
Konopie niemiędlone.
Korund.
Korzenie cykorji, świeże i suszone.
Kości wszelkie, również odolejone i odklejone.
Kreozot.
Książki.
Kształtki do rur (rury odnożne).
Kwas azotowy.
Kwas cytrynowy.
Kwas karbolowy, oczyszczony i nieoczyszczony, krezol.
Kwas siarczany.
Kwas solny.
Lanolina.
Len międlony.
Len niemiędlony.
Makuchy wszelkie.
Masło.
Masło kakaowe.
Maszty i słupy telegraficzne.
Maszyny wszelkie, a w tem elektryczne, i ich części (poz. 167 taryfy celnej) [1]).
Mąka i kasze.
Mąka kostna.
Miedź i mosiądz w gąskach, sztabach, prętach, zwojach, blachach, również dziurkowanych.
Mięso, wyroby mięsne, drób bity i zwierzyna.
Motocykle oraz ich części.
Muzyczne instrumenty.
Narzędzia rolnicze.
Nasiona koniczyny i buraków.
Nasiona roślin strączkowych.
Nawozy mineralne, sztuczne, chociażby z dodatkiem ziemi torfowej lub okrzemkowej.
Nikiel w gąskach i sztabach.
Obsadki do piór.
Odpadki:

a) przędzy konopnej,
b) przędzy lnianej.

Odpadki ze skór do wyrobu kleju, o ile w stanie niewyprawionym.
Olej kreozotowy.
Ołów surowy w blokach, płytach lub prętach.
Ołówki.
Osie i ich części do wozów (oprócz kolejowych).
Otręby wszelkie.
Owoce i jagody, świeże i suszone.
Pakuły wszelkie.
Papier wszelkiego rodzaju.
Parafina.
Piecyki z miedzi do nagrzewania wody.
Pierze.
Podkłady kolejowe, także nasycane przetworami chemicznemi.
Posadzka i tafle posadzkowe.
Przędza wszelkiego rodzaju.
Rowery oraz ich części.
Rudy, z wyjątkiem rtęciowej, żużle, szlamy.
Ryby żywe, mrożone oraz świeże, w lodzie, a także przysypane solą.
Samochody osobowe i ich części (z wyjątkiem omnibusów).
Siarka.
Siarkowodór.
Sierść i szczecina.
Skóry futrzane, wyprawione.
Skóry wyprawione.
Smoła asfaltowa.
Smoły z drzewa.
Smoły z węgla kamiennego lub brunatnego, chociażby z dodatkiem produktów mineralnych.
Soda.
Soda żrąca (kaustyczna).
Sole potasowe, naturalne, (kainit), kizeryt, karmalit, sylwin i t. p., również skoncentrowane oraz siarczan potasu (z wyjątkiem związków chloronowych).
Sprzęty domowe i kuchenne drewniane.
Surówka „Ferrosilicium" w gęsiach lub kawałkach.
Szczotki.
Szmaty wszelkie.
Szmergiel również mielony.
Świdry.

Tabor kolejowy, z wyjątkiem pancernego, a to lokomotywy i tendry, wagony osobowe, pocztowe, bagażowe i towarowe.

Tektura dachowa.

Tektura nasycona smołą, również falista, także posypana piaskiem.

Tłuszcze zwierzęce, jadalne i techniczne.

Tytoń (z zachowaniem przepisów monopolowych).

Wagi.

Wanny kamionkowe.

Warzywa i okopowe świeże i suszone.

Wełna.

Włos koński.

Woda utleniona.

Wózki ręczne.

Wyroby futrzane wszelkie, oprócz wyrobów ze skóry baranów i kóz pospolitych.

Wyroby prasowe z węgla dla elektrotechniki (świece, płytki, cylindry, węgiel do elementów).

Wyroby skórzane.

Zaprawa szamotowa.

Zboże w ziarnie.

Ziarno kakaowe, kakao w proszku.

Zieleń szwajnfurcka.

Ziemniaki.

Żelazo i stal sztabowe i fasonowe oprócz żelaza dwuteowego o profilu powyżej 50 cm. nieobrobione.

Żelazo taśmowe także lakierowane, pokryte cynkiem lub ołowiem.

Żelazne i stalowe wyroby, obrobione i nieobrobione, rury, wyroby z blachy żelaznej bez względu na jej grubość (poz. 151 — 154 taryfy celnej).

Żywica z drzew iglastych.

---

[1]) Uwaga. Wyroby aluminjowe, chemikalja, maszyny i ich części, wyroby żelazne i stalowe, rury i wyroby z blachy żelaznej są dopuszczone do przewozu bez pozwoleń o tyle, o ile nie są przedmiotami uzbrojenia, amunicji lub ekwipunku wojskowego.

Minister Skarbu:
(—) *Jan Piłsudski.*

Podatki konsumcyjne.

487.

USTAWA

z dnia 5 listopada 1931 r.

w sprawie częściowej zmiany ustawy z dnia 22 lipca 1925 r. o uregulowaniu obrotu cukrem na obszarze Rzeczypospolitej.

(Patrz Dz. U. R. P. z dnia 25.XI. 1931 r. Nr. 101, poz. 770).

488.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 21 listopada 1931 r.

w sprawie wykonania ustawy z dnia 22 października 1931 r. w sprawie zwolnienia od podatku cukru, przeznaczonego na dożywianie dzieci w szkołach, przedszkolach i ochronkach.

(Patrz Dz. U. R. P. z dnia 3.XII. 1931 r. Nr. 104, poz. 807).

489.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 23 listopada 1931 r.

w sprawie stawek podatku spożywczego od wina i miodu syconego.

(Patrz Dz. U. R. P. z dn. 1.XII. 1931 r. Nr. 103, poz. 798).

Przepisy emerytalne.

490.

MINISTERSTWO SKARBU
L. D. I. 15320/5/31.

Zaliczanie służby wojskowej do wysługi emerytalnej.

Warszawa, dnia 19 października 1931 r.

Do

Kancelarji Cywilnej Pana Prezydenta Rzeczypospolitej, Biura Sejmu, Biura Senatu, Najwyższej Izby Kontroli, Prezydjum Rady Minitsrów i wszystkich Ministerstw w miejscu.

W uzupełnieniu okólników z dnia 13 stycznia 1928 r. L. D. I. 21210/5/27 oraz z dnia 23 sierpnia 1928 r. L. D. I. 10384/5/28 o zaliczaniu służby wojskowej do wysługi emerytalnej funkcjonarjuszów państwowych i zawodowych wojskowych, Ministerstwo Skarbu opierając się na orzeczeniach Najwyższego Trybunału Administracyjnego z dnia 14 grudnia 1927 r. L. Rej. 3820/25 w sprawie Ignacego Ruszkowskiego i z dnia 16 października 1928 r. L. Rej. 5455 w sprawie Andrzeja Nieporadnego, prosi o stosowanie na przyszłość w nieuprawomocnionych jeszcze i nowych orzeczeniach w sprawach emerytalnych zasad następujących:

Służba wojskowa, pełniona w byłem państwie zaborczem z poboru albo z mobilizacji, może być zaliczana do wysługi emerytalnej funkcjonarjuszów państwowych na podstawie art. 81 ustawy emerytalnej z dnia 11-go grudnia 1923 r. (Dz. U. R. P. Nr. 6, poz. 46 z r. 1924) tylko wówczas, gdy dany funkcjonarjusz państwowy już w byłem państwie zaborczem był zawodowym wojskowym

albo funkcjonarjuszem państwowym z uprawnieniami emerytalnemi i z tego tytułu posiadał prawo do doliczenia mu do jego wysługi emerytalnej w państwie zaborczem służby wojskowej z poboru albo z mobilizacji. Służba wojskowa w b. państwie zaborczem może być również doliczona do wysługi emerytalnej polskiej, gdy nastąpiło bezpośrednie przejście do służby państwowej polskiej cywilnej lub wojskowej, albo też do służby w jednej z polskich formacyj wojskowych, uznanych przez Państwo Polskie, pod warunkiem, że nie zachodzi nieuzasadniona przerwa między wymienioną służbą wojskową w byłem państwie zaborczem, a służbę państwową polską cywilną lub wojskową, albo służbą w polskich formacjach wojskowych, uznanych przez Państwo Polskie. Przerwa tylko w tym wypadku nie stanowi przeszkody do doliczenia służby wojskowej w b. państwach zaborczych, jeżeli opóźniony termin wstąpienia do służby państwowej polskiej nie był zależny od woli danego funkcjonarjusza, jak naprzykład okres przebywania w niewoli.

Za Dyrektora Departamentu:
(—) *M. Węgrzynowski*
Naczelnik Wydziału

Załącznik 1 do poz. 490.

MINISTERSTWO SKARBU
L. D. I. 21210/5/27.

Warszawa, dnia 13 stycznia 1928 r.

Sposób zaliczania służby wojskowej do wysługi emerytalnej.

Do Kancelarji Cywilnej Pana Prezydenta Rzeczypospolitej, Biura Sejmu i Senatu, Najwyższej Izby Kontroli Państwa, Prezydjum Rady Ministrów i wszystkich Ministerstw.

W celu jednolitego stosowania postanowień ustawy emerytalnej z dnia 11 grudnia 1923 r. (Dz. U. R. P. Nr. 6, poz. 46 z r. 1924) i jej uzupełnień oraz okólnika Prezydjum Rady Ministrów z dnia 30 kwietnia 1925 r. L. 5885 w sprawie zaliczania służby wojskowej, tak polskiej jak i zaborczej, do wysługi emerytalnej funkcjonarjuszów państwowych polskich — w porozumieniu z Prezydjum Rady Ministrów i Ministerstwem Spraw Wojskowych — wyjaśnia Ministerstwo Skarbu, co następuje.

O ile chodzi o służbę wojskową, pełnioną w b. państwach zaborczych, należy odróżnić odrębne i inne przepisy, które w każdem z tych państw obowiązywały w sprawie zaliczania służby wojskowej do wysługi emerytalnej funkcjonarjuszów państwowych, a wówczas z zestawienia tych przepisów z postanowieniami art. 81 oraz art. 15, 37, 38 i 85 wyżej wymienionej ustawy okaże się konieczność następującego postępowania przy zaliczaniu do wysługi emerytalnej funkcjonarjuszów państwowych polskich służby wojskowej, pełnionej w b. państwie austro-węgierskiem, niemieckiem lub rosyjskiem, a mianowicie:

A) Ze służby wojskowej w b. państwie austro-węgierskiem do wysługi emerytalnej funkcjonarjuszów państwowych polskich wlicza się każdą czynną służbę wojkową pod warunkiem bezpośredniego przejścia z niej do państwowej służby cywilnej austro-węgierskiej. Jako bezpośrednie przejście uważać należy również wstąpienie do wspomnianej państwowej służby cywilnej, gdy odnośna osoba zwolniona już została wprawdzie z czynnej służby wojskowej, nie przestała jednak należeć do nieczynnej rezerwy wojska, obrony krajowej lub marynarki wojennej, i gdy na wypadek mobilizacji lub częściowego uzupełnienia armji do stopy wojennej, względnie w razie powołania na ćwiczenia, obowiązana była stawić się do szeregów we wspomnianych formacjach. Czas pozostawania w takiej rezerwie — a więc przed zupełnem zwolnieniem z tych formacyj — uważany ma być narówni z czasem czynnej służby wojskowej, o ile chodzi o określenie bezpośredniego przejścia z niej do państwowej służby cywilnej. Ze względu na postanowienia art. 85 ustawy emerytalnej z dnia 11 grudnia 1923 r. (Dz. U. R. P. Nr. 6, poz. 46 z r. 1924) — przerwy, zaszłe między w sposób powyższy określoną służbą wojskową austro-węgierską a policzalną do wysługi emerytalnej służbą państwową polską, o ile wstąpienie do niej nastąpiło najpóźniej do dnia 30 września 1923 r., nie stoją na przeszkodzie wliczeniu tych okresów służby wojskowej austro-węgierskiej do wysługi emerytalnej polskiej, które byłyby policzalne do wysługi emerytalnej w b. państwie austro-węgierskiem w razie bezpośredniego przejścia z czynnej służby wojskowej do służby państwowej cywilnej w tem państwie.

Przyznane osobom wojskowym b. armji austro-węgierskiej prawo doliczania lat wojennych przy wymiarze należytości spoczynkowej przysługuje również tym funkcjonarjuszom państwowym polskim, którzy w myśl powyższego mają prawo do zaliczenia im do wysługi emerytalnej służby wojskowej w b. państwie austro-węgierskiem. Takie doliczenie lat wojennych należy się również tym funkcjonarjuszom państwowym, którzy w b. państwie austro-węgierskiem pełnili służbę w czasie wojny w swym charakterze funkcjonarjuszów państwowych cywilnych, przydzielonych do służby przy oddziałach, zakładach i innych organach operujących armji.

Osobom wymienionym w poprzednim ustępie należy się wobec tego doliczenie tylko jednego roku wojennego, jeżeli pełniły służbę wojenną przed dniem 1 sierpnia 1914 r. w jednej wojnie przez przeciąg czasu dłuższy niż jeden rok. W razie pełnienia jej tylko przez jeden rok lub krócej — służbę wojenną liczyć należy podwójnie.

W czasie wojny ostatniej, trwającej od 1 sierpnia 1914 r. do 31 października 1918 r., w obrębie każdego roku kalendarzowego służbę wojenną liczyć należy podwójnie, jeżeli odnośna osoba w danym roku kalendarzowym:

a) pozostawała podczas wojny co najmniej przez 3 miesiące w czynnej służbie wojskowej albo w charakterze funkcjonarjusza państwowego cywilnego, przydzielonego do służby przy oddziałach, zakładach i innych organach operujących armji, albo

b) bez względu na czas trwania tej służby — brała udział w walkach lub odniosła ranę w obliczu nieprzyjaciela lub z powodu trudów wojennych—a więc także z powodu chorób epidemicznych—stała się niezdolną do służby.

B) Ze służby wojskowej w b. państwie niemieckiem do wysługi emerytalnej funkcjonarjuszów państwowych polskich **wlicza** się każdy okres służby wojskowej czynnej bez ograniczenia i bez względu na przerwy w tej służbie oraz na przerwy między nią a służbą państwową cywilną.

Jeżeli służba wojskowa przypadała na czas wojny, należy doliczyć tylko jeden rok wojenny, gdy służba wojskowa pełniona była przed dniem 1 sierpnia 1914 r. w jednej wojnie przez przeciąg czasu dłuższy niż jeden rok. W razie pełnienia jej przez jeden rok lub krócej oraz w czasie wojny ostatniej, trwającej od 1 sierpnia 1914 r. do 31 grudnia 1918 r., służba wojskowa liczy się podwójnie. Należy jednak przytem brać pod uwagę w czasie wojny każdy rok kalendarzowy z osobna i zaliczać w nim podwójnie służbę wojskową tylko pod warunkiem, gdy dana osoba w tym roku kalendarzowym:

a) brała udział w bitwie, potyczce, walce pozycyjnej albo oblężeniu;

b) nie była wprawdzie przed nieprzyjacielem, ale z powodów służbowych znajdowała się co najmniej przez dwa miesiące na terenie wojennym.

Poczas pokoju spędzona służba w marynarce wojennej niemieckiej przy podróżach poza obręb Morza Północnego i Niemieckiego (Nord und Ostsee) ma być liczona w stosunku 40 dni za jeden miesiąc pod warunkiem, że pobyt na obcych wodach trwał bez przerwy co najmniej sześć miesięcy.

C) Ze służby wojskowej w b. państwie rosyjskiem do wysługi emerytalnej funkcjonarjuszów państwowych polskich wlicza się każdą czynną służbę wojskową.

Ze służby wojskowej, pełnionej w czasie wojny rosyjsko-japońskiej, trwającej od 27 stycznia 1904 r. do 31 sierpnia 1905 r. i wojny ostatniej, trwającej od 1 sierpnia 1914 r. do 31 października 1917 r., należy liczyć podwójnie czas pozostawania na terenie wojennym. Czas ten liczy się jednak podwójnie tylko pod warunkiem, że dana osoba brała udział chociażby w jednym boju lub pozostawała chociażby jeden raz pod ogniem nieprzyjacielskim. Jedynie rannym, ewakuowanym poza teren działań wojennych liczy się podwójnie także poza tym terenem czas pozostawania w stanie rannych.

D) Przy zaliczeniu do wysługi emerytalnej w Państwie Polskim w myśl art. 81 ustawy emerytalnej służby wojskowej, spędzonej w b. państwach zaborczych należy mieć na uwadze, że

1) z wyjątkiem służby wojskowej na obszarze operacyjnym — innej służby, spędzonej przed ukończeniem 18-u lat życia, nie można wliczać do wysługi emerytalnej;

2) jakkolwiek przepisy byłych państw zaborczych nie zawierały pod tym względem żadnych ograniczeń, policzalny czas obowiązkowej służby wojskowej w tych państwach może mieć w Państwie Polskiem wpływ tylko na wysokość uposażenia emerytalnego, a nie na uzasadnienie roszczenia o to uposażenie, gdyż inaczej sposób zaliczania tej służby byłby korzystniejszy niż sposób zaliczania obowiązkowej służby wojskowej polskiej w myśl art. 37 ustawy emerytalnej;

3) czas przebyty w niewoli wojennej, o ile dostanie się do niej nastąpiło bez własnej winy, zalicza się pojedyńczo;

4) przy zaliczaniu—tak pojedyńczo, jak podwójnie—służby wojskowej, spędzonej podczas wojny w jednym z b. państw zaborczych, jest bez znaczenia, czy służba ta przypadała przed wstąpieniem, czy po wstąpieniu funkcjonarjusza do państwowej służby cywilnej.

E) Służba wojskowa w polskich formacjach wojskowych, uznanych przez b. państwa zaborcze za części składowe ich armji — jeżeli nie zalicza się jej do wysługi emerytalnej jako służby w wojsku polskim w myśl znowelizowanego art. 105 ustawy emerytalnej, a więc jako służby w formacjach wojskowych, wymienionych w § 8 rozporządzenia Ministra Spraw Wojskowych z dnia 19 stycznia 1927 r. (Dz. U. R. P. Nr. 9, poz. 72) winna być zaliczaną do wysługi emerytalnej tak, jak służba w tych armiach w myśl postanowień, przewidzianych wyżej w punktach A), B), C) i D) zależnie od tego, która z b. państw zaborczych daną polską formację wojskową uznało za część składową swej siły zbrojnej.

II. Ze służby wojskowej w Państwie Polskiem:

a) do wysługi emerytalnej funkcjonarjuszów państwowych wlicza się czas czynnej służby w wojsku polskiem, gdy funkcjonarjusz nie spełniał jej równocześnie z państwową służbą cywilną.

Należy przytem mieć na uwadze, że:

1) z wyjątkiem służby wojskowej na obszarze operacyjnym — innej służby, spędzonej przed ukończeniem 18-u lat życia, nie można wliczać do wysługi emerytalnej;

2) służba wojkowa obowiązkowa ma wpływ tylko na wysokość uposażenia emerytalnego, a nie na uzasadnienie roszczenia o to uposażenie.

b) Czas czynnej służby wojskowej polskiej, odbytej podczas wojny od dnia rozpoczęcia działań wojennych do dnia podpisania traktatu pokoju, zalicza się podwójnie do wysługi emerytalnie funkcjonarjuszów państwowych.

Służbę wojskową, pełnioną w czasie ostatniej wojny, zalicza się w ten sposób po dzień 18 października 1920 r., to jest po dzień zawieszenia broni, poprzedzającego zawarcie pokoju z Rosją i Ukrainą, u tych funkcjonarjuszów, którzy przeszli w stan spoczynku lub zmarli przed dniem 17 grudnia 1926 r. Tym zaś, którzy przeszli, względnie przejdą w stan spoczynku lub zmarli po dniu 17 grudnia 1926 r., podwójne liczenie służby wojskowej w czasie wojny w myśl art. 1 p. 2 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 13 grudnia 1926 r. (Dz. U. R. P. Nr. 122, poz. 705) należy się po dzień 18 marca 1921 r., to jest po dzień podpisania traktatu pokoju z wymienionemi państwami.

Przy częściowej mobilizacji oblicza się podwójnie czas służby, odbytej w formacjach zmobilizowanych oraz w Ministerstwie Spraw Wojskowych i Naczelnem Dowództwie.

Przy podwójnem liczeniu jest bez znaczenia, czy służba wojskowa funkcjonarjuszów państwowych w czasie wojny pełniona była przed wstąpieniem, czy po wstąpieniu do państwowej służby cywilnej, oraz, czy była to służba wojskowa obowiązkowa, czy ochotnicza lub dobrowolna. Ustawa emerytalna z dnia 11 grudnia 1923 r. (Dz. U. R. P. Nr. 6, poz. 46 z r. 1924) nie zawiera bowiem pod tym względem żadnych zastrzeżeń.

c) Należy natomiast mieć na uwadze, że służba wojskowa nieobowiązkowa, aby mogła być wogóle policzalną do wysługi emerytalnej łącznie ze służbą państwową cywilną — winna być służbą nieprzerwaną w myśl art. 10 powołanej ustawy emerytalnej z wyjątkiem przypadków, przewidzianych w ostatnim ustępie art. 37 i w art. 85 cytowanej ustawy.

d) Czas przebyty w niewoli wojennej, jeżeli dostanie się do niej nastapiło bez własnej winy, liczy się do wysługi emerytalnej pojedyńczo.

e) Postanowienie to, o ile dotyczy pozostających w niewoli funkcjonarjuszów państwowych cywilnych, jak również prawo do podwójnego liczenia czasu służby w myśl art. 15 ustawy emerytalnej do wysługi emerytalnej tych funkcjonarjuszów państwowych, którzy w swym charakterze funkcjonarjuszów państwowych cywilnych w czasie wojny lub mobilizacji pełnią służbę w formacjach wojskowych, względnie na terenie operacyjnym są podporządkowani dowództwu armji, może w myśl drugiego ustępu art. 92 tejże ustawy mieć zastosowanie dopiero po 1 października 1923 r.

(—) **Starzyński.**
Dyrektor Departamentu.

Załącznik 2 do poz. 490.

MINISTERSTWO SKARBU
L. D. I. 10384/5/28.

Warszawa, dnia 23 sierpnia 1928 r.

Zaliczanie służby wojskowej do wysługi emerytalnej.

Do Kancelarji Cywilnej Pana Prezydenta Rzeczypospolitej, Biura Sejmu i Senatu, Najwyższej Izby Kontroli Państwa, Prezydjum Rady Ministrów i wszystkich Ministerstw.

W związku z punktem 2) ustępu D) okólnika Ministerstwa Skarbu z dnia 13 stycznia 1928 r. L. D. I. 21210/5/27 w sprawie sposobu zaliczania służby wojskowej do wysługi emerytalnej oznajmia się dodatkowo w porozumieniu z Ministerstwem Spraw Wojskowych, że w myśl przepisów byłych państw zaborczych obowiązkowa służba wojskowa w odnośnych armjach trwała:

a) w b. armji austro-węgierskiej:

1) w wojsku wspólnem (Gemeinsames Heer) we wszystkich rodzajach broni 3 lata,

2) w obronie krajowej (Landwehr) we wszystkich rodzajach broni 2 lata, zaś w wypadku uzyskania stopnia podoficerskiego — 3 lata,

3) w marynarce wojennej 4 lata.

Posiadający średnie wykształcenie w zakresie 8-u klas gimnazjum lub zakładu naukowego równorzędnego odbywali jednoroczną służbę wojskową z wyjątkiem marynarki wojennej, gdzie służba dla tej kategorji osób trwała 2 lata.

Wcieleni do zapasowej rezerwy (Ersatzreserve) odbywali jedynie wyszkolenie wojskowe, które trwało w wojsku wspólnem 8 tygodni, zaś w obronie krajowej — 10 tygodni.

b) w armji niemieckiej:

1) w kawalerji i konnej artylerji (reitende Feldartillerie) 3 lata,

2) w taborach w zasadzie 1 rok,

3) w marynarce wojennej 3 lata,

4) w innych rodzajach broni 2 lata.

Posiadający wykształcenie w zakresie 6 klas szkoły średniej lub zakładu naukowego równorzędnego, jakoteż nauczyciele szkół ludowych i kandydaci na nauczycieli szkół ludowych odbywali jednoroczną służbę wojskową.

c) b. armji rosyjskiej:

1) w piechocie i artylerji — oprócz konnej — 3 lata,

2) we wszystkich innych rodzajach broni wojsk lądowych — 4 lata,

3) w marynarce wojennej — 5 lat.

Posiadający wykształcenie w zakresie 4-ch lub 6-u klas szkoły średniej lub równorzędnego zakładu naukowego odbywali 3-letnią obowiązkową służbę wojskową we wszystkich rodzajach broni.

Posiadając zaś wykształcenie 6-u klas szkoły średniej, względnie równorzędnego zakładu naukowego lub 2-ch klas seminarjum duchownego, którzy w ciągu służby zdali egzamin na stopień chorążego lub podporucznika, odbywali 2-letnia obowiązkową służbę wojskową.

Wolontarjusze („wolnopriedielajuszczijesia"), posiadający wykształcenie w zakresie conajmniej 4-ch klas szkoły średniej i równorzędnej, odbywali 2-letnią obowiązkową służbę wojskową we wszystkich rodzajach broni. Wolontarjuszom, posiadającym conajmniej 6 klas szkoły średniej i równorzędnej lub 2 klasy seminarjum duchownego, którzy zdali egzamin na stopień chorążego lub podporucznika, skracano czas obowiązkowej służby do 1-go roku i 6-u miesięcy. Przywilej ten odnosił się jednak tylko do wojsk lądowych.

Czas trwania obowiązkowej służby w poszczególnych rodzajach broni Wojska Polskiego określa ustawa z dnia 23 maja 1924 r. o powszechnym obowiązku wojskowym (Dz. U. R. P. Nr. 46, poz. 458 z r. 1928).

(—) **Starzyński**
Dyrektor Departamentu

Monopol Spirytusowy.

491.

SPROSTOWANIE

Okólnik zewnętrzny Dyrekcji Państwowego Monopolu Spirytusowego z dn. 17 września 1931 r. w sprawie ustalenia ceny hurtowej na wódkę Wyborową mocy 45° w butelkach ¾ ltr., ogłoszony w Nr. 27 Dziennika Urzędowego Ministerstwa Skarbu z r. 1931 pod poz. 392, został oznaczony omyłkowo Nr. 30/III, zamiast 20/III. Omyłkę tę niniejszem się prostuje.

492.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 2 grudnia 1931 r.

w sprawie ustalenia przeciętnej zawartości skrobi w ziemniakach na kampanję 1931/32 r.

Na zasadzie art. 96 w związku z wykonaniem art. 10 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 26 marca 1927 r. o Monopolu Spirytusowym (Dz. U. R. P. Nr. 32, poz. 289) postanawiam co następuje:

§ 1.

Przeciętną zawartość skrobi w ziemniakach, służącą do obliczenia podstawowej ceny monopolowej nabycia surowego spirytusu rolniczego, ustala się dla całego Państwa na kampanję 1931/32 r. w wysokości 17,6%.

§ 2.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu:
(—) *Jan Piłsudski.*

Monopol Tytoniowy.

493.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 17 listopada 1931 r.

o organizacji wewnętrznej Dyrekcji Polskiego Monopolu Tytoniowego.

Na podstawie art. 19 ustawy z dnia 1 czerwca 1922 r. o monopolu tytoniowym (Dz. U. R. P. Nr. 47, poz. 409) ustanawiam następującą organizację wewnętrzną Dyrekcji Polskiego Monopolu Tytoniowego:

§ 1. Na czele Dyrekcji Polskiego Monopolu Tytoniowego stoi Dyrektor Polskiego Monopolu Tytoniowego.

Zastępcę Dyrektora na wypadek niemożności pełnienia przez niego obowiązków służbowych wyznacza Minister Skarbu.

§ 2. Dyrektor Polskiego Monopolu Tytoniowego sprawuje kierownictwo Dyrekcji przy pomocy podległych mu Wice-Dyrektorów:
Administracyjnego i
Handlowego.

Do obowiązków Wice-Dyrektorów należy kierownictwo i nadzór nad działalnością podległych im działów, koordynowanie prac tych działów oraz dostosowywanie ich działalności do zasadniczych wytycznych polityki przedsiębiorstwa, ustalanych przez Dyrektora Polskiego Monopolu Tytoniowego.

Wice-Dyrektorowie uprawnieni są do decydowania we wszystkich sprawach, należących do zakresu działania podległych im działów, prócz tych, które zastrzeże dla siebie Dyrektor Polskiego Monopolu Tytoniowego.

§ 3. Dyrekcja Polskiego Monopolu Tytoniowego dzieli się na następujące działy:

1. Dział Ogólny,
2. Dział Produkcji,
3. Dział Zakupów,
4. Dział Sprzedaży,
5. Dział Finansowy,
6. Samodzielne Biuro Inspekcji.

Działy dzielą się na biura.

§ 4. Dział Finansowy i Samodzielne Biuro Inspekcji podlegają bezpośrednio Dyrektorowi Polskiego Monopolu Tytoniowego.

Działy: Ogólny i Produkcji podlegają Wice-Dyrektorowi Administracyjnemu, zaś działy: Zakupów i Sprzedaży — Wice-Dyrektorowi Handlowemu.

§ 5. Na czele działów stoją Szefowie Działów.

Do obowiązków Szefów Działów należy kierownictwo działu, ustalanie wytycznych postępowania dla poszczególnych biur oraz koordynowanie prac i nadzór nad działalnością biur.

Szefowie Działów są uprawnieni do decydowania we wszystkich sprawach, należących do zakresu czynności działu, z wyjątkiem spraw zastrzeżonych do decyzji wyższej.

§ 6. Na czele biur stoją Kierownicy Biur.

Kierownicy Biur kierują i są bezpośrednio odpo wiedzialni za należyte funkcjonowanie biur.

Dyrektor Polskiego Monopolu Tytoniowego może na wniosek Szefów Działów przedstawiony w drodze służbowej upoważnić Kierowników Biur do decydowania w zwykłych sprawach działalności biur, nieposiadających zasadniczego znaczenia i nierodzących poważniejszych zobowiązań.

§ 7. Szczegółowe postanowienia, określające prawa Wice-Dyrektorów, Szefów Działów, a ewentualnie i Kierowników Biur, do decydowania w sprawach załatwianych przez Dyrekcję Pol-

skiego Monopolu Tytoniowego wyda Dyrektor Polskiego Monopolu Tytoniowego w drodze zarządzenia wewnętrznego.

§ 8. Do Działu Ogólnego — należą: sprawy wynikające ze stosunku Dyrekcji Polskiego Monopolu Tytoniowego do władz i instytucji państwowych, ogólne sprawy organizacyjne monopolu, sprawy organizacji wewnętrznej Dyrekcji, sprawy biurowości, sprawy osobowe urzędników i niższych funkcjonarjuszów Polskiego Monopolu Tytoniowego, sprawy robotnicze, sprawy gospodarcze, sprawy techniczno-budowlane, statystyka, sprawy wydawnictw, bibljoteka, sprawy prawne i wszystkie sprawy niezastrzeżone dla innych działów.

§ 9. Do Działu Produkcji należą: organizacja wewnętrzna fabryk i magazynów surowców oraz zakładów uprawy tytoniu, ustalanie norm dla produkcji i czuwanie nad ich przestrzeganiem, produkcja wyrobów tytoniowych, produkcja pomocnicza, sprawy urządzeń ruchu w fabrykach, uprawa i fermentacja tytoniu krajowego, magazynowanie surowców tytoniowych, kontrola zapasów surowców, oraz dysponowanie surowcami odpowiednio do potrzeb fabrykacji, ekspertyza surowców i wyrobów tytoniowych, badania laboratoryjne.

§ 10. Do Działu Zakupów należą: zakup surowca zagranicznego, zakup artykułów pomocniczych, maszyn i części zamiennych oraz urządzeń fabrykacyjnych i magazynowych i przedmiotów gospodarczych.

§ 11. Do Działu Sprzedaży należą: organizacja wewnętrzna monopolowych zakładów sprzedaży, organizacja sprzedaży i sprawy koncesjonowania sprzedaży wyrobów tytoniowych, ustalanie zapotrzebowań sprzedaży, polityka handlowa, ustalanie cen, ustalanie opakowań, reklama handlowa, sprzedaż odpadków tytoniowych, eksport i import wyrobów tytoniowych.

§ 12. Do Działu Finansowego — należą: polityka finansowa oraz sprawy układania i czuwanie nad wykonaniem planu finansowo-gospodarczego, regulacja zobowiązań, buchalterja, kalkulacja.

§ 13. Do Samodzielnego Biura Inspekcji należy przeprowadzanie inspekcji:

a) administracyjnej,
b) rachunkowej,
c) fabrykacyjnej,
d) technicznej (budów, maszyn i instalacyj),
e) sprzedaży,
f) uprawy i fermentacji tytoniu,
g) zasobów.

Szczegółową instrukcję, normującą zakres i sposób przeprowadzania inspekcji, wyda Dyrektor Polskiego Monopolu Tytoniowego.

§ 14. Dział Ogólny dzieli się na następujące Biura:

1. Ogólne.
2. Osobowe.
3. Robotnicze.
4. Statystyczno-Wydawnicze.
5. Gospodarcze.
6. Techniczno-Budowlane.
7. Prawne.

§ 15. Do Biura Ogólnego — należą:

a) sprawy ogólne, wynikające ze stosunku Dyrekcji Polskiego Monopolu Tytoniowego do władz i instytucyj państwowych, a w szczególności do Ministerstwa Skarbu i Najwyższej Izby Kontroli;

b) sprawy ogólno - organizacyjne Polskiego Monopolu Tytoniowego, oraz sprawy organizacji wewnętrznej Dyrekcji;

c) sprawy biurowości i kancelaryjne;

d) sprawy prasowe;

e) sprawy niezastrzeżone do kompetencji innych jednostek składowych Dyrekcji Polskiego Monopolu Tytoniowego.

§ 16. Do Biura Osobowego — należą: sprawy osobowe urzędników i niższych funkcjonarjuszów Polskiego Monopolu Tytoniowego, a w szczególności sprawy przyjmowania i zwalniania ze służby tego personelu, sprawy uposażeniowe, emerytalne, dyscyplinarne, sprawy świadczeń na rzecz urzędników i niższych funkcjonarjuszów i t. p.

§ 17. Do Biura Robotniczego — należą:

a) sprawy stosunku służbowego robotników Polskiego Monopolu Tytoniowego;

b) sprawy ochrony pracy i opieki nad robotnikami Polskiego Monopolu Tytoniowego.

§ 18. Do Biura Statystyczno-Wydawniczego należą:

a) statystyka;

b) sprawy wydawnictw Polskiego Monopolu Tytoniowego;

c) bibljoteka.

§ 19. Do Biura Gospodarczego — należą:

a) zarząd nieruchomościami i pomieszczeniami, czuwanie nad zapewnieniem potrzebnych pomieszczeń;

b) sprawy gospodarcze Dyrekcji Polskiego Monopolu Tytoniowego i podległych jej zakładów, a w szczególności sprawy inwentarza ruchomego, urządzeń i przyborów gospodarczych, oraz przyborów biurowych, ustalanie norm zużycia opału, światła i wody w pomieszczeniach biurowych i administracyjnych i czuwanie nad przestrzeganiem tych norm;

c) zarządzanie środkami przewozowemi.

§ 20. Do Biura Technicznego — należą:

a) remont i konserwacja budynków, oraz budowa nowych pomieszczeń;

b) sprawy instalacji elektrycznych, ogrzewania centralnego, wentylacji, kanalizacji i wodociągów;

c) sprawy wszelkich innych instalacji i urządzeń mechanicznych, z wyjątkiem urządzeń ruchu maszynowego w fabrykach.

§ 21. Do Biura Prawnego — należą:

a) udzielanie opinji prawnych na żądanie poszczególnych jednostek składowych Dyrekcji Polskiego Monopolu Tytoniowego;

b) współdziałanie w spisywaniu wszelkich aktów notarjalnych, a zwłaszcza aktów umów (kupna, dzierżawy i t. p.), których przedmiotem są nieruchomości;

c) załatwianie spraw, będących przedmiotem postępowania sądowego;

d) sprawy likwidacji prywatnego przemysłu tytoniowego;

e) regulowanie hipotek nieruchomości, załatwianie związanych z niemi kwestji zobowiązań i uprawnień Polskiego Monopolu Tytoniowego;

f) czuwanie nad egzekwowaniem należytości od dłużników wątpliwych;

g) opinjowanie projektów ustaw i rozporządzeń, kodyfikowanie przepisów monopolowych;

h) opracowywanie przy współdziałaniu zainteresowanych działów odpowiedzi na skargi do Najwyższego Trybunału Administracyjnego.

§ 22. Dział Produkcji dzieli się na następujące Biura:

1. Biuro Norm;
2. Biuro Produkcji wyrobów tytoniowych;
3. Biuro Uprawy tytoniu;
4. Biuro Produkcji pomocniczej;
5. Biuro Ruchu;
6. Biuro Badań laboratoryjnych.

W skład Działu Produkcji wchodzą ponadto Eksperci Tytoniowi.

§ 23. Do Biura Norm — należy ustalanie norm dla wszystkich procesów i czynników produkcji, a w szczególności:

a) norm procesów fabrykacyjnych;
b) norm wydajności pracy ręcznej;
c) norm pracy maszynowej;
d) norm zużycia surowca;
e) norm zużycia materjałów pomocniczych.

§ 24. Do Biura Produkcji wyrobów tytoniowych — należą:

a) sprawy organizacji wewnętrznej fabryk i magazynów surowców;

b) ustalanie programów fabrykacyjnych na podstawie zapotrzebowań Działu Sprzedaży;

c) ustalanie procedur fabrykacyjnych i czuwanie nad ich przestrzeganiem;

d) kierowanie produkcją wyrobów tytoniowych w fabrykach, czuwanie nad przestrzeganiem ustanowionych dla tej produkcji norm;

e) zarządzanie magazynami surowców tytoniowych.

§ 25. Do Biura Uprawy tytoniu — należą:

a) sprawy organizacyjne zakładów uprawy tytoniu;

b)sprawy kierownictwa uprawą;

c) fermentacja surowca tytoniowego;

d) zarząd magazynami fermentacyjnemi.

§ 26. Do Biura Produkcji pomocniczej — należą:

a) sprawy organizacyjne fabryk produkcji pomocniczej;

b) produkcja opakowań.

§ 27. Do Biura Ruchu — należą:

a) sprawy urządzeń maszynowych i ruchu mechanicznego w fabrykach, montaż, uruchomianie, konserwacja i remonty, oraz kontrola pracy maszyn;

b) zarządzanie przydziałem maszyn w fabrykach;

c) prowadzenie badań nad zużyciem maszyn i wydawanie opinji w sprawach ich dyskwalifikacji;

d) urządzanie i konserwacja, oraz remonty transmisji, transporterów i instalacji odkurzających;

e) zarządzanie sprawami warsztatów mechanicznych w fabrykach, oraz produkcją tych warsztatów.

§ 28. Do Biura Badań laboratoryjnych należy przeprowadzanie na zlecenie poszczególnych jednostek składowych Działu Produkcji, oraz Działu Zakupów badań laboratoryjnych nad surowcami i artykułami pomocniczemi, używanemi przy produkcji.

§ 29. Do Ekspertów Tytoniowych — należy: przeprowadzanie ekspertyz surowców i wyrobów tytoniowych, opracowywanie na zlecenie procedur fabrykacyjnych, wypowiadanie się co do używania substytutów.

Organizację pracy Ekspertów ustali Dyrektor Polskiego Monopolu Tytoniowego w drodze zarządzenia wewnętrznego.

§ 30. Dział Zakupów dzieli się na następujące Biura:

1. Biuro Zakupów surowca zagranicznego,
2. Biuro Zakupów artykułów pomocniczych i urządzeń mechanicznych.

§ 31. Do Biura Zakupów surowca zagranicznego należy zakup surowców zagranicznych.

§ 32. Do Biura Zakupów artykułów pomocniczych i urządzeń mechanicznych należy:

a) zakup artykułów pomocniczych;

b) zakup przedmiotów gospodarczych, inwentarza biurowego i przyborów biurowych;

c) zakup urządzeń fabrykacyjnych, oraz urządzeń i przyborów, potrzebnych dla działu fermentacji i uprawy tytoniu;

d) zakup maszyn i części zamiennych;

e) zarząd magazynami artykułów pomocniczych.

§ 33. Dział Sprzedaży — dzieli się na następujące Biura:

1. Biuro Organizacji sprzedaży;
2. Biuro Handlowe;
3. Biuro Ochrony rynku;
4. Biuro Eksportu i Importu.

§ 34. Do Biura Organizacji sprzedaży — należą:

a) ustalanie sieci sprzedaży;

b) sprawy organizacyjne monopolowych zakładów sprzedaży;

c) sprawy koncesjonowania sprzedaży łącznie ze sprawami określania rabatów i kredytów dla sprzedawców.

§ 35. Do Biura Handlowego — należą:

a) ustalanie potrzeb rynku i związanych z nim zapotrzebowań sprzedaży;

b) zaopatrywanie placówek sprzedaży w wyroby tytoniowe;

c) polityka handlowa, ustalanie cen, ustalanie opakowań;

d) reklama handlowa;

e) sprzedaż odpadków tytoniowych.

§ 36. Do Biura Ochrony rynku należy czuwanie nad zjawiskami zmniejszania się spożycia wyrobów tytoniowych skutkiem nielegalnej produkcji i obrotu surowcem i wyrobami tytoniowemi oraz współdziałanie z właściwemi organami w zwalczaniu takich nadużyć.

§ 37. Do Biura Eksportu i Importu Wyrobów Tytoniowych należą wszystkie sprawy dotyczące:

a) eksportu wyrobów Polskiego Monopolu Tytoniowego zagranicę;

b) importu wyrobów tytoniowych zagranicznych.

§ 38. Dział Finansowy dzieli się na następujące Biura:

1. Biuro Polityki Finansowej;
2. Biuro Regulowania należytości funkcjonarjuszów;
3. Biuro Regulacji zobowiązań;
4. Biuro Buchalterji;
5. Biuro Kalkulacji.

§ 39. Do Biura Polityki Finansowej należą:

1. Opracowywanie planu finansowo-gospodarczego i czuwanie nad wykonaniem tego planu.
2. Opracowywanie planów polityki finansowej.
3. Czuwanie nad stanem kapitałów monopolu, a w szczególności nad jego środkami obrotowemi.
4. Opracowywanie wniosków w sprawie potrzeb kredytowych przedsiębiorstwa.
5. Regulowanie zobowiązań, wynikających z operacyj kredytowych.
6. Kasa.

§ 40. Do Biura Regulowania należytości funkcjonarjuszów należy obliczanie i regulowanie należytości urzędników i niższych funkcjonarjuszów, a więc poborów, należytości z tytułu podróży i przesiedleń służbowych, świadczeń i t. p.

§ 41. Do Biura Regulacji zobowiązań — należy:

a) kontrola zobowiązań i należytości kontrahentów;

b) regulowanie tych zobowiązań i należytości.

§ 42. Do Biura Kalkulacji — należy:

a) kalkulacja kosztów własnych, cen i rentowności;

b) ustalanie przy sposobności przeprowadzonej kalkulacji kosztów własnych ewent. przekroczeń obowiązujących norm i komunikowanie odnośnych spostrzeżeń właściwym Szefom Działów oraz Wice-Dyrektorom i Dyrektorowi Polskiego Monopolu Tytoniowego;

c) sprawdzanie rachunków kosztów przewozów (kolejowych i okręgowych) oraz wydawanie opinji w sprawie polityki przewozów.

§ 44. Dyrektor Polskiego Monopolu Tytoniowego ustali w drodze zarządzenia wewnętrznego szczegółowy wykaz czynności poszczególnych jednostek składowych Dyrekcji Polskiego Monopolu Tytoniowego, określając ściśle ich wzajemny stosunek i zasady współdziałania.

Dyrektor Polskiego Monopolu Tytoniowego ustali również organizację wewnętrzną Biur.

§ 45. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 grudnia 1931 r.

Minister Skarbu:
(—) *Jan Piłsudski.*

(Monitor Polski z dn. 30.XI. 1931 r. Nr. 276, poz. 370).

Przepisy rachunkowo-kasowe

494.

MINISTERSTWO SKARBU
D. VII. 257/1/31

Warszawa, dnia 9 listopada 1931 r.

Zamawianie znaków wartościowych..

Do

wszystkich Izb Skarbowych, Śląskiego Urzędu Wojewódzkiego (Wydział Skarbowy) w Katowicach i wszystkich kas skarbowych (kas urzędów skarbowych).

Ministerstwo Skarbu w porozumieniu z Najwyższą Izbą Kontroli, zmieniając częściowo postanowienia §§ 113 i 115 Instrukcji dla kas skarbowych z 1921 r. (Dz. Urzęd. Min. Skarbu Nr. 45, poz. 565) zarządza, co następuje:

Kasy urzędów skarbowych sporządzają zamówienia na znaki wartościowe na formularzach według załączonego wzoru Nr. 1.

Zamówienie należy pisać ołówkiem atramentowym, odbijając jednocześnie przez kalkę dalsze trzy formularze:

a) pokwitowanie wzór Nr. 2,

b) zawiadomienie do kasy urzędu skarbowego wzór Nr. 3,

c) zawiadomienie do izby skarbowej wzór Nr. 4.

Zamówienie wzór Nr. 1, podpisane przez urzędników, odpowiedzialnych za kasę, należy wysłać do Biura Znaków Wartościowych wraz z pokwitowaniem wzór Nr. 2 i zawiadomieniami wzór Nr. 3 i 4.

Biuro Znaków Wartościowych, po zrealizowaniu zamówienia, dołącza pokwitowanie wzór Nr. 2 do przesyłki znaków wartościowych i jednocześnie przesyła zawiadomienie wzór Nr. 3 do kasy urzędu skarbowego a zawiadomienie wzór Nr. 4 do właściwej izby skarbowej.

Kasa urzędu skarbowego, po odebraniu znaków wartościowych podpisuje pokwitowanie wzór Nr. 2 i przesyła je do Biura Znaków Wartościowych.

Do czasu wyczerpania zapasu należy sporządzać zamówienia, pokwitowania i zawiadomienia

na załączonych drukach (wzór Nr. 520), zmieniając odręcznie napis na druku „Konsygnacja" na „Zamówienie" zgodnie z wzorem Nr. 1.

Dołączone druki (wzór 520) w zeszytach należy rozdzielić pomiędzy kasy urzędów skarbowych po rozwiązaniu poszczególnych zeszytów w miarę potrzeby.

Zarazem należy zwrócić uwagę kasom urzędów skarbowych, aby ściśle przestrzegały postanowień rozporządzenia Ministerstwa Skarbu z dnia 11 maja 1929 r. L. D. VII. 781/29 co do wyznaczonych terminów zamawiania znaków wartościowych i zaokrąglania ilości znaków w zamówieniach, a w końcu, aby kasy, które mają wyznaczony zapas na okres czasu trzech miesięcy **z reguły** zamawiały znaki wartościowe co trzy miesiące.

Izby skarbowe przypilnują ścisłego przestrzegania tych postanowień.

Jednocześnie uchyla się rozporządzenie z 27 marca 1928 r. L. D. V. 1429/4.

(—) *Starzyński*
Podsekretarz Stanu

Wzór Nr. 1.

L.............................

ZAMÓWIENIE

Do

Biura Znaków Wartościowych

w Warszawie.

Kasa Urzędu Skarbowego w ....
prosi o nadesłanie następujących znaków wartościowych:

Ilość sztuk	Nazwa znaków	Cena za sztukę	Wartość ogólna

Razem:

.... dnia .... 193 r.

(Pieczęć) (Podpisy)

Pokwitowanie należy przesłać do Biura Zn. Wart.

Wzór Nr. 2.

Kasa Urzędu Skarbowego

w ....

L...

POKWITOWANIE Nr.........................

Niżej wymienione znaki wartościowe zamówione dnia .... 19 r. do L.............................. otrzymano z Biura Znaków Wartościowych i zapisano na przychód dnia .... 19 r. pod poz.............................

Ilość sztuk	Nazwa znaków	Cena za sztukę	Wartość ogólna

Razem:

.... dnia .... 193 r.

(Pieczęć) (Podpisy)

Wzór Nr. 3.

Ministerstwo Skarbu
Biuro Znaków Wartościowych

L. ....

Warszawa, dn. ....193.......... r.

ZAWIADOMIENIE Nr ....

Do

Kasy Urzędu Skarbowego

w ....

Biuro Znaków Wartościowych Ministerstwa Skarbu przesyła następujące znaki wart. na zamówienie z dnia ....19.......... r. L. ....

Służy jako dowód przychodu

Ilość sztuk	Nazwa znaków	Cena za sztukę	Wartość ogólna

Kierownik Biura:

Ministerstwo Skarbu Wzór Nr. 4.
Biuro Znaków Wartościowych

L. ....

Warszawa, dn. .... 193.......... r.

ZAWIADOMIENIE Nr ....

Do

Izby Skarbowej

w ....

Biuro Znaków Wartościowych Ministerstwa Skarbu przesyła Kasie Urzędu Skarbowego w .... następujące znaki wartościowe na zamówienie z dnia ....19.......... r. L. ....

Ilość sztuk	Nazwa znaków	Cena za sztukę	Wartość ogólna

Kierownik Biura:

Załącznik 1 do poz. 494.

MINISTERSTWO SKARBU
L. D. VII. 781/2.

Warszawa, dnia 11 maja 1929 r.

W sprawie zamówień na znaki wartościowe.

OKÓLNIK Nr. 68.

Do

wszystkich izb skarbowych (z wyjątkiem Grodzkiej Izby Skarbowej w Warszawie) i Śląskiego Urzędu Wojewódzkiego (Wydział Skarbowy) w Katowicach.

W ślad zarządzenia z dnia 30/11. 1928 r. L. D. VII. 2103/2/28 Ministerstwo Skarbu ustanawia następujące terminy zamawiania znaków wartościowych:

1) dla kas skarbowych, znajdujących się w okręgach Izb Skarbowych w Białymstoku i we Lwowie oraz w okręgu Śląskiego Urzędu Wojewódzkiego — pierwszą dekadę każdego miesiąca,

2) dla kas skarbowych, znajdujących się w okręgach Izb Skarbowych w Grudziądzu, Kielcach, Poznaniu, Wilnie i Warszawie (Okręgowej)—drugą dekadę każdego miesiąca,

3) dla kas skarbowych, znajdujących się w okręgach Izb Skarbowych w Brześciu n/Bugiem, Krakowie, Lublinie, Łodzi i Łucku — trzecią dekadę każdego miesiąca.

Nadto w celu uproszczenia pracy wogóle, a szczególnie w Biurze Znaków Wartościowych, mają kasy skarbowe w miarę możności zaokrąglać ilość zamawianych sztuk poszczególnych rodzajów i wartości znaków wartościowych do pełnej zawartości pakietów, opasek i arkuszy, a przy mniejszych zamówieniach do pełnej ilości setek lub dziesiątków, nawet wówczas, gdy mogłoby to spowodować chwilowo znaczne przekroczenie maksymalnych zapasów. Za najmniejszą ilość zamówienia należy uważać 5 sztuk.

Upoważnienie kas skarbowych do zamawiania znaków wartościowych w Biurze Znaków Wartościowych raz na miesiąc nie nakłada na nie obowiązków regularnego uzupełniania swoich zapasów co miesiąc, a pożądanem jest, aby kasy skarbowe, posiadające zapasy na okres 3-ch miesięcy uzupełniały je w większych odstępach czasu.

Kasom skarbowym należy wydać stosowne zarządzenie, oraz czuwać, aby zamówienia na znaki wartościowe były sporządzane zgodnie z powyższemi wymaganiami.

(—) **Czauderna**
Dyrektor Departamentu.

Załącznik 2 do poz. 494.

MINISTERSTWO SKARBU
L. D. VII. 2103/2.

Waraszawa, dnia 30 listopada 1928 r.

W sprawie uregulowania zamówień kas skarbowych na znaki wartościowe.

OKÓLNIK Nr 118.

Do

wszystkich izb skarbowych oraz Śląskiego Urzędu Wojewódzkiego (Wydział Skarbowy) w Katowicach.

Według sprawozdania Biura Znaków Wartościowych niektóre kasy skarbowe nadsyłają do tego Biura zamówienia na znaki wartościowe tej samej jakości po kilka razy w ciągu jednego miesiąca.

Ponieważ postępowanie takie wpływa na przeciążenie Biura Znaków Wartościowych zbyt częstemi przesyłkami, tudzież utrudnia uzgodnienie przez Wydział Centralnej Księgowości Ministerstwa Skarbu materjałów do zamknięć rocznych, Ministerstwo Skarbu poleca zarządzić, aby kasy skarbowe zaopatrywały się w zapasy znaków wartościowych **nie częściej niż jeden raz na miesiąc.**

Gdyby w związku z tem okazało się, że wyznaczone przez Izbę (Urząd Wojewódzki) na skutek zarządzeń tut. z dn. 15 marca 1927 r. L. DK. 722/WAK i z dn. 31 sierpnia 1928 r. L. D. VII. 1246/2, maksymalne normy zapasów w znakach wartościowych — są za szczupłe, należy stosownie zwiększyć te normy i donieść o tem Ministerstwu Skarbu.

Biuro Znaków Wartościowych doniosło również, że niektóre kasy skarbowe nadsyłają temu Biuru pokwitowania z odbioru przesyłek znaków wartościowych ze znacznem opóźnieniem, tudzież zwracają nadmiary znaków w drobnych ilościach (np. kilka sztuk).

Izba Skarbowa (Urząd Wojewódzki) zarządzi, aby kasy skarbowe, zgodnie z postanowieniem § 115 Instrukcji dla kas skarbowych, bezzwłocznie zwracały Biuru Znaków Wartościowych pokwitowania z odbioru przesyłek znaków wartościowych oraz zaniechały odsyłania do Biura Znaków Wartościowych **nieznacznych** ilości znaków wartościowych tytułem nadwyżek o które może nastąpić w danej chwili przekroczenie maksymalnych norm zapasów tych znaków.

Przy tej sposobności zaznacza się, że do Biura Znaków Wartościowych wpływają w niektórych okresach zamówienia na znaki wartościowe od znacznej ilości kas skarbowych równocześnie, natomiast są okresy, gdy zamówień tych wpływa tylko nieznaczna ilość.

Celem równomiernego rozłożenia pracy w omawianem Biurze w ciągu całego miesiąca, Ministerstwo Skarbu zamierza ustalić okresy (ew. dekadowe), w których kasy skarbowe poszczególnych izb skarbowych miałyby z reguły zamiawiać znaki wartościowe.

Naprzykład: kasy skarbowe, znajdujące się w okręgu izb skarbowych A-B-C-D w 1-ej dekadzie miesiąca, znajduiace się w okręgu izb skarbowych E-F i G-H w 2-ej dekadzie miesiąca, zaś pozostałe w 3-ej dekadzie miesiąca.

Oczywiście w nagłych razach dopuszczalne będą wyjątki.

W sprawie tej złoży Izba Skarbowa (Urząd Wojewódzki) stosowne sprawozdanie.

(—) **Czauderna**
Dyrektor Departamentu.

Załącznik 3 do poz. 494.

MINISTERSTWO SKARBU
L. D. V. 1429/4.

Warszawa, dnia 27 marca 1928 r.

Do

wszystkich Izb Skarbowych i Wydziału Skarbowego Śląskiego Urzędu Wojewódzkiego w Katowicach.

Nawiazuiac do okólnika z dnia 30 czerwca 1927 r. L. DPO. 6468/III/27 Ministerstwo Skarbu poleca, aby zamówienia na blankiety świadectw przemysłowych, kierowane dotychczas przez poszczególne kasy skarbowe bezpośrednio do Biura Znaków Wartościowych, były uprzednio sprawdzane przez odnośną Izbę Skarbową. Izby Skarbowe (Wydział Skarbowy) ze swej strony, po porównaniu ilości blankietów zamówionych z ilością świadectw nabytych na ostatni rok podatkowy, winny opracować dla wszystkich kas skarbowych swego okręgu jedno zbiorowe zamówienie i przedstawić je Biuru Znaków Wartościowych do zrealizowania.

(—) **W. Koszko**
Dyrektor Departamentu.

Przepisy likwidacyjne.

495.

OBWIESZCZENIE

Komitetu Likwidacyjnego do spraw b. ros. osób prawnych.

Stosownie do art. 11 ust. 3 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. o likwidacji mienia b. ros. osób prawnych (Dz. U. R. P. Nr. 38, poz. 377), oraz par. 1 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 25 czerwca 1928 r., wydanego w porozumieniu z Ministrami: Spraw Zagranicznych, Przemysłu i Handlu oraz Spraw Wewnętrznych o trybie ogłaszania uchwał Komitetu Likwidacyjnego do spraw b. ros. osób prawnych i innych decyzyj, oraz o pokrywaniu kosztów likwidacyjnych (Dz. U. R. P. Nr. 69, poz. 636), podaje się do publicznej wiadomości, co następuje:

Komitet Likwidacyjny do spraw b. ros. osób prawnych na posiedzeniu w dniu 22 lipca 1931 r. uchwalił, na zasadzie postanowień art. 11 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. o likwidacji mienia b. ros. osób prawnych (Dz. U. R. P. Nr. 38, poz. 377), przejąć na własność Skarbu Państwa znajdujące się na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej mienie b. Ros. Tow. Czerwonego Krzyża, a w szczególności:

a) nieruchomość, położoną w Warszawie, przy ul. Smolnej Nr. 6, Solec Nr. 89, Czerwonego Krzyża Nr. 7, oznaczoną Nr. hip. 2909;

b) nieruchomość, położoną w Warszawie na Pradze przy ul. Terespolskiej Nr. 2, oznaczoną nazwą hip. „Dobra Ziemskie Kamionek B";

c) nieruchomość, położoną w Białymstoku, przy ul. Warszawskiej Nr. 29, oznaczoną Nr. hip. 1631,

d) nieruchomość, położoną w Grodnie, przy ul. Pionierskiej Nr. 16, oznaczoną Nr. hip. 3819;

e) prawa masy likwidacyjnej b. „Rosyjskiego Tow. Czerwonego Krzyża" do będącej w sporze nieruchomości, położonej w Warszawie na Pradze, przy ul. Florjańskiej róg Jagiellońskiej, oznaczonej Nr. hip. 1836;

f) wierzytelności tejże masy likwidacyjnej, przypadające z tytułu aktu, sporządzonego w dniu 11 grudnia 1929 r. przed notarjuszem Juljanem Siennickim w Warszawie za Nr. Rep. 6219, — zabezpieczone w Dziale IV Wykazu Hipotecznego nieruchomości Warszawskiej Nr. hip. 1644 - B;

g) wierzytelności tejże masy likwidacyjnej, przypadające z tytułu aktu, sporządzonego w dniu 3 lipca 1929 r. przed Notarjuszem Adamem Śleszyńskim w Warszawie za Nr. Rep. 878, — zabezpieczone w Dziale IV Wykazu Hipotecznego nieruchomości „Kolonja Grochów Nr. 7 - B", pow. Warszawskiego, tom III-ci;

h) wierzytelności tejże masy likwidacyjnej, przypadające z tytułu aktu, sporządzonego w dniu 10 lipca 1929 r. przed Notarjuszem Zygmuntem Hübnerem w Warszawie za Nr. hip. 791;

i) należności, przypadające tejże masie likwidacyjnej od Magistratu m. st. Warszawy z tytułu dzierżawy pasa gruntu wspomnianej w p. b. niniejszego obwieszczenia, — nieruchomości warszawskiej pod nazwą hip.: „Dobra Ziemskie Kamionek B";

k) sumy gotówkowe netto, uzyskane z częściowej realizacji aktywów masy likwidacyjnej mienia b. „Ros. Tow. Czerwonego Krzyża", w kwocie łącznej zł 88.558 gr 50

z tem, że, w myśl p. 6-go art. 11, oraz art. art 13 i 14 powołanego na wstępie rozporządzenia z dnia 22.III. 1928 r., Skarbowi Państwa przypadną do uregulowania koszty likwidacyjne mienia b. „Ros. Tow. Czerwonego Krzyża", w wysokości, która zostanie ustalona przez Komitet Likwidacyjny w odrębnej uchwale, wydanej na mocy powołanych przepisów.

Zgodnie z p. 5 tegoż art. 11 rozporządzenia z dnia 22.III. 1928 r., — odpowiedzialność Skarbu Państwa za pasywa przejętego mienia ograniczać się będzie do wysokości aktywów w łącznej kwocie zł 8.106.895 gr 05, z tem, że w wypadku niepomyślnego dla tej masy zakończenia sporu sądowego co do praw do powołanej w p. e niniejszego obwieszczenia, — nieruchomości warszawskiej na Pradze Nr. hip. 1836, — odpowiedzialność ta ulegnie zmniejszeniu do wysokości sumy zł 7.581.593 gr 36.

Przewodniczący Komitetu Likwidacyjnego:
(—) *W. Jakubowski.*

(Monitor Polski z dn. 2.XII. 1931 r. Nr. 278, poz. 372).

Renty inwalidzkie.

496.

ZARZĄDZENIE

Ministra Pracy i Opieki Społecznej, w porozumieniu z Ministrem Skarbu i Ministrem Spraw Wewnętrznych

z dnia 3 listopada 1931 r.

Na podstawie art. 3-c oraz art. 58 ustawy z dnia 18 marca 1921 r. o zaopatrzeniu inwalidów wojennych i ich rodzin oraz o zaopatrzeniu rodzin po poległych i zmarłych lub zaginionych bez własnej winy, których śmierć, względnie zaginięcie, pozostaje w związku przyczynowym ze służbą wojskową (Dz. U. R. P. Nr. 32, poz. 195), zmienionej ustawami z dnia 4 sierpnia 1922 r. (Dz. U. R. P. Nr. 67, poz. 608), z dnia 12 lutego 1924 r. (Dz. U. R. P. Nr. 21, poz. 223), z dnia 3 marca 1925 r. (Dz. U. R. P. Nr. 30, poz. 209), rozporządzeniami Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 10 czerwca 1927 r. (Dz. U. R. P. Nr. 54, poz. 475) i z dnia 7 października 1927 r. (Dz. U. R. P. Nr. 89, poz. 798), ustawą z dnia 7 marca 1929 r. (Dz. U. R. P. Nr. 23, poz. 229) oraz rozporządzeniem Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 3 grudnia 1930 r. (Dz. U. R. P. Nr. 86, poz. 665) —

wprowadzam w zarządzeniu Ministra Spraw Wojskowych w porozumieniu z Ministrem Pracy i Opieki Społecznej z dnia 23 listopada 1929 r. („Monitor Polski" Nr. 173, poz. 433), następujące zmiany:

1. W ustępie wstępnym zastępuje się wyrazy: „komisje wojskowo - lekarskie" — wyrazami: „inwalidzkie komisje rewizyjno - lekarskie".

2. Punkt 19 otrzymuje brzmienie:

„Starostwa powiatowego pińskiego dla badania mieszkających w powiecie administracyjnym: pińskim, drohiczyńskim, łuninieckim, stolińskim i kosowskim".

3. Punkt 21 otrzymuje brzmienie:

„Starostwa powiatowego równieńskiego dla badania mieszkających w powiecie administracyjnym: równieńskim, zdołbunowskim, dubieńskim, krzemienieckim, kostopolskim i sarneńskim".

4. Punkt 27 otrzymuje brzmienie:

„Starostwa powiatowego lwowskiego dla badania mieszkających w powiecie administracyjnym: lwowskim, gródeckim, bóbreckim, rawskim, jaworowskim, sokalskim, żółkiewskim, samborskim, staro - samborskim, drohobyckim, rudeckim, turczańskim i w m. Lwowie".

5. Punkt 32 otrzymuje brzmienie:

„Starostwa powiatowego stryjskiego dla badania mieszkających w powiecie administracyjnym: stryjskim, skolskim, żydaczowskim i dolińskim".

Minister Pracy i Opieki Społecznej:
(—) *Dr. St. Hubicki.*
Minister Skarbu:
(—) *Jan Piłsudski.*
Minister Spraw Wewnętrznych:
(—) *Bronisław Pieracki.*

(Monitor Polski z dn. 12.XI. 1931 r. Nr. 261, poz. 359).

497.

ZARZĄDZENIE

Ministra Pracy i Opieki Społecznej, w porozumieniu z Ministrem Skarbu i Ministrem Spraw Wewnętrznych

z dnia 3 listopada 1931 r.

Na podstawie art. 3-c oraz art. 58 ustawy z dnia 18 marca 1921 r. o zaopatrzeniu inwalidów wojennych i ich rodzin oraz o zaopatrzeniu rodzin po poległych i zmarłych lub zaginionych bez własnej winy, których śmierć, względnie zaginięcie pozostaje w związku przyczynowym ze służbą wojskową (Dz. U. R. P. Nr. 32, poz. 195), zmienio-

nej ustawami z dnia 4 sierpnia 1922 r. (Dz. U. R. P. Nr. 67, poz. 608), z dnia 12 lutego 1924 r. (Dz. U. R. P. Nr. 21, poz. 223), z dnia 3 marca 1925 r. (Dz. U. R. P. Nr. 30, poz. 209), rozporządzeniami Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 10 czerwca 1927 r. (Dz. U. R. P. Nr. 54, poz. 475) i z dnia 7 października 1927 r. (Dz. U. R. P. Nr. 89, poz. 798), ustawą z dnia 7 marca 1929 r. (Dz. U. R. P. Nr. 23, poz. 229) oraz rozporządzeniem Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 3 grudnia 1930 r. (Dz. U. R. P. Nr. 86, poz. 665) — wprowadzam w zarządzeniu Ministra Pracy i Opieki Społecznej z dnia 23 lipca 1929 r. („Monitor Polski" Nr. 174, poz. 435), następujące zmiany:

1. Punkt 19 otrzymuje brzmienie:

„Starostwo powiatowe pińskie — od osób, mieszkających w powiecie administracyjnym: pińskim, drohiczyńskim, łuninieckim, stolińskim, kosowskim".

2. Punkt 21 otrzymuje brzmienie:

„Starostwo powiatowe rówieńskie — od osób, mieszkających w powiecie administracyjnym: rówieńskim, zdołbunowskim, dubieńskim, krzemienieckim, kostopolskim i sarneńskim".

3. Punkt 31 otrzymuje brzmienie:

„Starostwo powiatowe samborskie — od osób, mieszkających w powiecie administracyjnym: samborskim, staro-samborskim, drohobyckim, rudeckim i turczańskim".

4. Punkt 35 otrzymuje brzmienie:

„Starostwo powiatowe stryjskie — od osób, mieszkających w powiecie administracyjnym: stryjskim, skolskim, żydaczowskim i dolińskim".

Minister Pracy i Opieki Społecznej:
(—) *Dr. St. Hubicki.*
Minister Skarbu:
(—) *Jan Piłsudski.*
Minister Spraw Wewnętrznych:
(—) *Bronisław Pieracki.*

(Monitor Polski z dn. 12.XI. 1931 r. Nr. 261, poz. 360).

Ruch służbowy.

498.

RUCH SŁUŻBOWY

w Prokuratorji Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej

w m-cu wrześniu 1931 r.

Mianowani:

1) Aplikant z uposażeniem w/g IX st. sł. w Urzędzie Głównym Prokuratorji Generalnej w Warszawie, **Jerzy Penno** — prowizorycznym referendarzem Prokuratorji Generalnej w VIII st. sł., z dn. 1 września 1931 r.

2) Aplikant z uposażeniem w/g IX st. sł. w Oddziale Prokuratorji Generalnej w Katowicach, **Bronisław Obrzut** — prowizorycznym referendarzem Prokuratorji Generalnej w VIII st. sł., z dn. 16 września 1931 r.

Przyjęci na praktykę:

a) referendarską:

1) Mg. pr. **Andrzej Wojtasiewicz,** powołany na bezpłatnego Aplikanta w Oddziale Prokuratorji Generalnej we Lwowie, dn. 2 września 1931 r.

2) Mg. pr. **Paweł Rzymełko,** powołany na bezpłatnego Aplikanta w Oddziale Prokuratorji Generalnej w Katowicach, dn. 3 września 1931 r.

Zwolnieni:

1) Referendarz w VIII st. sł. w Oddziale Prokuratorji Generalnej w Katowicach, Dr. **Zygmunt Seltenreich** — na własną prośbę, z dn. 20 września 1931 r.

2) Referendarz w VIII st. sł. w Urzędzie Głównym Prokuratorji Generalnej w Warszawie, **Jerzy Czerwiński** — na własną prośbę, z dn. 30 września 1931 r.

3) Referendarz w VIII st. sł. w Oddziale Prokuratorji Generalnej w Poznaniu, **Jan Krzyżanowski** — na własną prośbę, z dn. 30 września 1931 r.

4) Prowizoryczny Referendarz w VIII st. sł. w Urzędzie Głównym w Prokuratorji Generalnej w Warszawie, Dr. **Stanisław Borowski** — na własną prośbę, z dn. 30 września 1931 r.

Zmarła:

Kancelistka w XII st. sł. w Oddziale Prokuratorji Generalnej we Lwowie, **Stefanja Paklikowska,** dn. 10 września 1931 r.

Wiadomości nieurzędowe.

Z MINISTERSTWA SKARBU.

Dnia 24 listopada 1931 r. w gmachu Ministerstwa Skarbu odbyło się posiedzenie Rady Towaroznawczej przy Ministerstwie Skarbu.

Na posiedzeniu pod przewodnictwem Naczelnika Wydziału Taryfowego Departamentu Ceł, a także przy udziale delegatów: Ministerstwa Przemysłu i Handlu, Związku Przemysłu Chemicznego Rzeczypospolitej Polskiej, Izby Handlowej w Gdańsku, Związku Przedsiębiorstw Elektrotechnicznych oraz przedstawiciela Instytutu Radjotechnicznego, po przeprowadzonej dyskusji postanowiono clić:

1) Pierścienie w kształcie krótkich rurek, wykonane z szarawej masy ceramicznej stopionej, t. zw. „kwasoodporne pierścienie Raschiga", służące do wypełnienia urządzeń technicznych — ze względu na materjał oraz przeznaczenie, wedle poz. 73, p. 3 tar. celnej, przewidującej przyrządy fabryczne z masy kamionkowej kwasoodpornej.

2) Lampki katodowe wszelkie używane w radjotechnice oraz lampy prostownicze, wobec jednej zasady ich budowy — wedle poz. 169, p. 20 lit. d. tar. celnej, przewidującej lampki katodowe radjotechniczne.

3) Żywice syntetyczne t. zw. „Alkydale", otrzymywane przez działanie bezwodnika kwasu ftalowego na kwas oleinowy i glicerynę — nadchodzące w stanie stałym lub ciastowatym, bez domieszki innych produktów — wedle poz. 87, p. 5 lit. b, przewidującej surogaty gum lub żywic, — zaś w stanie gęstego płynu, t. j. z domieszką większej lub mniejszej ilości rozpuszczalnika — wedle poz. 112 p. 25 lit. c, przewidującej osobno niewymienione produkty chemiczne organiczne.

4) Cegły sporządzone z magnezytu, nawet z nieznaczną ilością krzemionki wedle poz. 72 p. 7 tar. celnej, przewidującej cegły magnezytowe.

5) Liczniki energji elektrycznej kombinowane z ogranicznikami prądu, lub z aparatami, względnie przyrządami elektrotechnicznemi innego rodzaju, jako stanowiące objekty posiadające cehy przewidziane dwiema pozycjami taryfy celnej — wedle poz. 169 poz. 15 lit.; odp. tar. celnej, obejmującej ograniczniki i inne aparaty i przyrządy elektrotechniczne.

6) Części kołowców ze stali, nawet nieobrobione, wobec zaznaczenia w odnośnej pozycji „we wszelkim stanie", — wedle poz. 173 p. 7 tar. celnej, przewidującej części kołowców metalowe, bez względu na stopień wykończenia.

7) Maszyny do pisania podróżne „Portable", nadchodzące w specjalnych futerałach, spód których często służy za podstawę do umieszczenia maszyny do pisania w podróży, na zasadzie przytoczonych właściwości oraz uwagi 4 do poz. 169 — wedle poz. 169 p. 9 tar. celnej, przewidującej maszyny do pisania, przyjmując za sztukę — maszynę łącznie z futerałem.

jako prawdziwe do [illegible] Fr[illegible] zy — wg [illegible] 100 [illegible] 75 [illegible] dla [illegible] diagnoz[illegible] [illegible] nych elektrolitów.

6) [illegible]

[illegible] w główne na [illegible]

7) [illegible] w [illegible] 3 [illegible] dla [illegible] w [illegible] do laguno [illegible]

1) [illegible] stosowane [illegible] „Alkaloide [illegible] (Verfahren) [illegible] dotyczy [illegible] w [illegible] wytwarzania [illegible] produktów [illegible] dla [illegible] ż [illegible] 72 [illegible]

2) [illegible] 72 [illegible] w [illegible]

3) [illegible] z [illegible] elektrolitowego [illegible] aparaturą [illegible] elektrolitycznej [illegible] pol [illegible] przeciągają